

Előfizetési ára:
 Egész évre..... 6.—
 Fél évre..... 3.—
 Negyed évre..... 1.50

Hirdetéseket
 felvesz a kiadóhivatal
 IV. Kecskeméti-utca 5. sz.

A VENDÉGLŐS

MEGJELENIK
 minden hó 1. és 15-én.

SZERKESZTŐSÉG
 a
KIADÓHIVATAL
 IV. kerület,
 Kecskeméti-utca 5.

A Szállodások, Vendéglősök, Kávésok, Pinczerek és Kávéssegédek Országos Nyugdíjintézete,
 a Budapesti I—III. ker. Szállodások, Vendéglősök, Bor- és Sörmérők-Ipartársulata,
 a Budapesti Kávés-Ipartársulat, a Budapesti Kávéházi Segéd-Egyet betegsegélyző-pénztárának
 és a „Hungária-nagyszállóda” betegsegélyző-pénztárának

HIVATALOS KÖZLÖNYE.

<p>Szállodások-, Vendéglősök- és Koresmarosok- ipartársulata: IV. kerület, Himzö-utca 1. szám</p> <p>Budapesti I—III. ker. Szállodások, Vendéglősök, Bor- és Sörmérök-iptartársulata: II. ker., Medve-utca, Fácán.</p>	<p>Kiadótulajdonos és felelős szerkesztö WAGNER JÖZSEF IV. Kecskeméti-utca 5.</p> <p>Bérmmentlen leveleket nem fogadunk el. Kéziratokat nem adunk vissza.</p>	<p>„Budapesti Pinczér-Egyet” IV., rostély-utca 1.</p> <p>PAULITS JÖZSEF közveittö-intézete IV. papnövelde-utca 3.</p>
--	---	--

A nagyváradi kongresszus.

Folyó hó 28-án délután 1 óra 55 perczkor indulunk a IV-ik országos magyar vendéglös kongresszusra, mely a jelentkezők eddigi számából ítélve, valószínűleg nagyon népes lesz.

Hogy mennyire kívánatos az, hogy az idei kongresszuson minél számosabban jelenjünk meg, azt a legutóbbi napok egyik iparunkra nézve nagyjelentőségű eseménye is illusztrálja. Mint nagy megütődéssel tapasztaltuk, Magyarország kereskedelemügyi minisztere, a belügyminiszterrel közösen, oly sérelmes határozatot hozott a záróra-rendszer tekintetében, mely iparunkat a legsúlyosabban érinti és alkalmas arra, hogy a magyar vendéglös-iptart, mely ma már a virágzas legzebb fokán áll, a nyugot-európai államok iparával méltán felveheli a versenyt, nem hogy emelne, hanem fejlődésében egyenesen megakadályozza.

A sérelmes határozattal lapunk más helyén foglalkozunk. Itt csak annyit akarunk megjegyezni, hogy a kongresszus napirendjének nagyfotosságú tárgyai között a VII-ik pont, a vendéglői záróra eltörlésének érdekében teendő lépések előadása és az erre hozandó határozat, a véletlen játéka folytán elsőrangú helyet foglal el most már a napirenden.

Szinte hihetetlennek tünik fel előttünk ez a miniszteri határozat. A kereskedelmi miniszter úrtól, ki programjába az iptartörvény régóta sürgetelt revízióját is fölvetve, ezt csakugyan nem vártuk volna. Fölléve azonban a legrosszabát, azt, hogy a székesfőváros törvényhatósági bizottsága a miniszteri leirat folytán most már oly határozatot fog hozni, mely szerint záróránk fennmarad és a záróra a kávéházakra is kiterjesztetik, arra az egyre vagyunk csak kíváncsiak, hogy „Ös-Budavára, az automata-büffék, az orfeumi vendéglök és a bodegák zárórája redukáltatni fog-e, vagy pedig kiváltságai ezután is fennmaradnak-e?

A miniszteri leirat a főváros lakosságának „éjjeli nyugalma” tartja szem előtt, midőn a záróra fenntartását hangsúlyozza. Nagyon szép az excellenziás uraktól ez a gyengéd gonfoskodás, a melyben a főváros lakosságát részesítik. Kár, hogy egy híres zeneszerzővel mindjárt bölcsödött is nem komponáltaknak a nyugalomra kényszerített lakosság részére.

A vendéglői záróra eltörlése tehát zavarban a köznyugalmat, közkerkölesiséget, közbiztonságot és egyéb „köz“-öket. De vajon nem ugyanazt teszi-e „Ös-Budavára” reggeli 4 óráig, az automata-büffék, orfeumok stb. reggeli 3 óráig tartó nyitvatartási engedélye, ha már egyáltalán „zavarásról” van szó.

Nem úgy kegyelmes uraim! A közrendészetnek, közkerkölesiségnek és egyéb „köz“-öknök nagyobb bajaik vannak, mintsem azokon a záróra segíthetne. Hogy mik azok a bajok? Erre azt hiszem, kár egy szót is pazarolni, minden fővárosi ember ugys ismeri azokat.

A záróra oly intézmény, mely a mai korban létjogosultsággal nem bír. A zárórárt fenntartani, egyértelmű azzal, hogy a székesfővárosat még jobban elzárjuk a külföldtől, mely országunkat mint a „Kanassen und Jogassen” hazáját, még ma is csak nagyobbara hírből ismeri.

Nem hiszszük tehát, kegyelmes uraim, hogy önök komolyan akarják ezt, ellenben azon a véleményen vagyunk, hogy valamelyik nyugalmat szerető referens ur akarta a határozat szövegezésével saját éjjeli nyugalmanak „zavartalanságát” biztosítani.

Karlarsak! Amint látjátok és érezitek, napról-napra súlyosodik helyzetünk, óráról-óra problémaközből válik existenciánk kérdése.

Jöjjetek el tehát minél többen Nagyváradra!

Hozandó határozataink végrehajtásának sikere ettől függ!

Mutassuk meg, hogy impozáns testület vagyunk, beszéljünk az egész haza!

Mutassuk meg, hogy az összetartás erőt ad nekünk minden eddigi és ezután következendő sérelem elviselésére!

A viszontlátásra Nagyváradon!

Wagner József.

A záróra.

Régi idöknek ösi maradványáról, a mindnyájunkat oly igen kellemetlenül érintő, nekünk nagy kárt okozó, de mivel sem indokolható intézményről: a záróráról van szó.

A törvényhatósági bizottság 1897. évi július hó 14-én tartott közgyűlésén hozott azon határozatát, melylyel a szállodás-, vendéglös-, koresmaros-, kávé- és kávémerő-iptartok tárgyalásában alkotott szabályrendelet 11., 12. és 13. szakaszait hatályon kívül helyezte és ehhez képest a vendéglök, koresmak és sörházak záróráit megszünteti, a kereskedelemügyi miniszter, a belügyminiszterrel egyetértőleg, nem találta jóvágának a döntőnek. Kifejti a miniszteri leirat, hogy az engedmény nagy hátrányára lenne a közönségnek, amennyiben éjjeli nyugalma szenvedne háborítást (?). De ellenzik a változtatást a közrendészet, közbiztonsági és közkerkölesiségi szempontok is. Kijelenti a miniszter, hogy eltekintve egyéb szempontoktól, a szállodások, vendéglösök és koresmarosok Ipartársulatának a Tanácshoz intézett és a szóban levő közgyűlési határozat alapját képező kérvényében sincsenek olyan figyelemre méltó körülmények felhozva, melyek a záróra megszüntetésének szükségességét bizonyítanák. Ama felhozott körülmény pedig, hogy a zárórával nem korlátozott kávéházak a vendéglői üzletekkel szemben egyenlőtlen versenyt fejthetnek ki, nem a koresmai és vendéglői zárórák megszüntetésére,

hanem ellenkezőleg, inkább arra szolgálhat okul, hogy a szabályrendelet megfelelő módosítása útján a zárórára vonatkozó intézkedések a kávéházakra is kiterjesztessenek.

Fölvihja a miniszter a főváros, hogy e kérdést mielőbb fontolja meg, és az illetékes tényezők meghallgatásával igyekezzék e téren az üzleti érdeket a közbiztonsági, közrendészet és közkerkölesiségi érdekekkel, valamint a fővárosi lakosság és az utazó közönség érdekeivel és igényeivel is kellőképen összeegyeztetni.

A székesfőváros közgyűlése kimondotta, hogy a rendörség csak abban az esetben hosszabbíthatja meg a záróra idejét, ha ahhoz a főváros Tanácsa megadja az előzetes hozzájárulást. Ehhez a kereskedelmi miniszter nem járul hozzá, mert szerinte így a záróra kiterjesztésének a joga, lényegileg a tanács hatáskörébe lenne utalva. Már pedig a tanács nem rendelkezik a megfelelő eszközökkel arra, hogy az ily üzlet tulajdonosainak a megbízhatóságát s az üzlet jellegét és egyéb szükséges körülményeket kipihatólhassa. Hozzájárul ahhoz a miniszter, hogy a záróra kiterjesztése esetén a rendörség főkapitánya hallgassa meg előzetesen a főváros tanácsa véleményét, vagyis kijelenti a miniszter, hogy a rendörség idevágó javaslatáról a fő- és székváros Tanácsa minden egyes esetben értesítendő lesz.

A miniszteri leirat szerint tehát az a kellemes kilátásunk lehet, hogy a középkorból maradt záróra-intézmény, melynek ma már abszolte semmi értelme sincsen, továbbra is fennmarad, sőt lehet, hogy az eddigieknél még szigorúbb feltételek mellett. Valóban esodálkozunk kell e leirat felett. A miniszter tehát ugy akar hozzájárulni ahhoz, hogy székesfővárosunk csakugyan a világörökség sorába számíttassék, hogy a zárórárt fenntartsa? Azt a zárórárt, amely nekünk, kik a sok adó, illeték-díj stb. sulya alatt már alig létezőnk, napról-napra kiszámíthatlan károkat okoz.

A miniszter tehát a vendéglös- és kávéiptart, a főváros e két legrivágzóbb és legjelentékenyebb iparát ily kemény bánásmódban részesitené?

A küszöbön levő kongresszus napirendjére ki van tűzve a záróra kérdése. Vitassuk meg alaposan ezt az iparunkra önsúlyként nehezödő kérdést, hogy ödvös határozatot hozzassék, melynek végrehajtásától függ a kérdés további sorsa.

Azonban már is azt reméljük, hogy a székesfőváros törvényhatósági bizottsága, minthogy erre felhivatott, ismét csak a megelőző és jóva nem hagyott határozatot fogja hozni. Mert hiszen a záróra eltörlése közérdek. Zárórával idegenforgalom el sem képzelhető. A közkerkölesiség és a közbiztonságon pedig más alkalmasabb módon kellene segíteni, mert ez — sajnos — záróra mellett is az eddigi rossz marad.

Hogy mily visszatetszést szült ez a miniszteri leirat az egész sajtóban, arra nézve elég, ha a „Pesti Hírlap” egy kis híret reprodukáljuk, mely humorosan tárgyalja ugyan a dolgot de a legkomolyabb alapon. E kis czikkcske a következő:

„Kisvárosi leszünk. Kilátás van arra, hogy

Budapest főváros élete olyan nyugodt és csöndes lesz, mint akármelyik felvidéki kisváros. Közel van az az idő, amikor a budapesti lumpnak éjjel után haza kell menni, mert nem talál olyan helyet, ahol a virradást bevárhatja s ahol vidám pinczerlányok vagy zenélöhölgyek társaságában nyitathasson ki néhány pezsgös üveget. Csöndes, erkölcös, egészséges város leszünk s a keresepesi utj parljá épen olyan nyugodtan alhatik, mint a krisztinavárosi nyugalmazott számtanácsos, mert nem lesznek éjjeli mulatók, akik

lármat csinálnak. A kereskedelmi miniszterium megszokta az éjjeli alakok vidámságait s azt mondja, hogy elég volt a jóból. Nincs szükség arra, hogy Budapestnek éjszaka is világvárosi képe legyen, mert az a fő, hogy az emberek almat mi sem zavarja. Hogy pedig a miniszterium ilyen, az erkölcsnemésítő-egyesület szája ize szerinti észjárásról tesz bizonyoságot, annak a vendéglősök az okai, akik addig jártak a tanács nyakára, míg ez ki nem mondta, hogy a fogadók, vendéglők, sörházak éppen úgy korlátlanul nyitva tarthatók, mint a kávéházak, amelyeknek ajtai sohasem zárulnak be. Az a szabályrendelet, amely a kocsmárosok öröme volt, a kereskedelmi miniszterium tetszését nem nyerte meg. A helyett, hogy helybenhagyta volna azt mondja, hogy ezután a kávéházakat is idejekorán be kell eszükni, aminek következtében ezek nem csinálnak káros konkurencziát a vendéglősöknek. Azzal pedig, hogy éjfélkor vagy éjfélután minden mulatóhelyet bezárnak, nagyot nyer a közrendészet, a közbiztonság és közérkölség, valószínűleg azért, mert a záróra után a lumpságra hajló közrendészet, közbiztonság és közérkölség nem talál olyan kocsmára vagy kávéháza, amelyben valami kárt tethetne becses egészségében. Nem tudjuk ugyan biztosan, de igen valószínű, hogy ez a három feltevéstől s ugy látszik nem éppen megbízható lump a miniszterium rendelete folytán megjavult s így az intézkedés mindenestre becses s maradó értékű lesz. A történet után nagy reménytel nézünk a jövő elé, mert a miniszterium erkölcsi bizonyára mas formában is megnyilatkozást talál. Az a sejtelmünk, hogy a meztelen szobrokat felöltöztetik, a ballernak rövid ruháját hosszabbra szabják, a kutyákat mőresre tanítatják, az orfeumokban pedig tisztelendő urak prédikálnak. És ez mind igen helyes dolog lesz, mert azt, amit mint rohamosan fejlődő nagy város a haladásunkkal sem tudunk elérni, ahhoz, mint kis város, hozzájutunk. A nagy világ s a turisták érdeklődését értjük ez alatt, ami bizonyára megnyilatkozik, amint köz tudomására jut, hogy ebben a városban mulatni lehet, ha nem is annyira a városban, mint inkább a városban.

A Törley-pezsőgyár új telepe.

Manapság, midőn a magyar ipar fejlesztését és támogatását a kormány, a hatóságok és a nagyközönség fölkarolja, egy oly iparág fejlődéséről számolunk be, melyet egy-két évtizeddel ezelőtt hazánkban alig vettek komoly számba, de amely ma már a virágzás igen magas fokán áll.

Ezen iparágat évek óta hozzátört tudással és szakműveltséggel hazánkban is hatalmas fejlődésre juttatta a komoly munka és a szorgalom, melynek bizonyítéka a Törley-pezsőgyár új telepe Promontoron, melynek berendezése most közeleg befejezéséhez.

Budapest felől hajón vagy vasúton már messziről föltűnik a hatalmas gyártelep, mely ugyszólván az egész vidéket uralja; a gyártelep fölött kiemelkedő XVI. századbéli módrá épített kastély pedig a nyert benyomás kiegészítésével szinte tündérvilágot látványt nyújt.

A telep maga Budafok községnek észak nyugati részén, a hegyoldalon terül el, mely hatalmas kőkerítéssel van körülveve egészen és két részből áll. Az alsó, mintegy 3000 négyszögölnyi területen

fekszik a tulajdonképpeni gyár, míg a második részlet, a kastély, körülbelül 20 méterrel magasabbra van építve és óriási, varszerű falak övedzik, melyek gyönyörű terrasz határolnak a kastély homlokzata előtt, honnan ugy Budapestre, mint a budai hegyekre a legszebb panoráma táru szemeknél elé.

Ha a kastélyból a gyári telepre visszatérünk, bámulatható éj bennünket a 'Talisman' fenséges hajléka, mely a pezsőgyor-pincészet és gyártás terén páratlanul áll a maga nemében; nemcsak remek konstrukciójánál, hanem legmodernebb berendezésén fogva is, mely utóbbi felőleli magában a legtekélyesebb horaszati berendezést, valamint a legújabb és legtekélyesebb gépberendezéseket, melyek a pezsőgyor-pincészetnek a tulajdonképpeni gyári jellegét megadják.

A telep közepén terül el az óriási borkezelő-csarnok két oldalteremmel, mintegy keresztformát képezve. E csarnok köre csoportosulnak a melléképületek, melyekben a gépházak, üvegfűszerek, üvegmosogatók, szűretelő-helyiségek, jéggyár stb. vannak elhelyezve.

A központi nagy csarnok óriási terjedelmű, melyben több mint 1500 transport hordóbor helyezhető el; itt van elhelyezve az ugynevezett nagyméretű keverő hordó is, mely egyszerre 50 ezer palackra való bort foglal magában és arra szolgál, hogy egy elms szerkezetű villamos keverő-készülékkel vegyithetők legyenek a különféle vidéki borok. Itt foglal helyet továbbá még 2 nagy hordó, melyeket a palackok töltésénél használnak; ezek is villamos keverőkkel vannak felszerelve és az előttük álló töltő- és dugaszoló gépek segítségével naponta 25 ezer palackot töltenek meg. A töltés évenként május és június hónapokban szokott történni. A töltött palackokat villamos felvonó bocsátja le a pincékbe. A nagy csarnok kupolaszerűleg fődött terméből nyílik az egyik oldalra egy kisebb terem. Ebben a likórt készítik egy ónmaga körül forgó hordóban, melyben egyszerre 10 métermagas candid nádezkrot olvasztanak. Ugyanitt van a gyár cognac-főzdéje is, melyben a pezsőghöz szükséges cognacot állítják elő. A nagy csarnok egy másik oldalán az az ekspedíció terem, honnan a napi szállítástörténi; itt készítik a kis főnöcek segítségével a pezső végleges elzaráshoz szükséges sodronykosarakat s itt történi a dugók-szortírozása, jelzése stb. Az elszállítandó pezsőpalackokat a pincéből villamos felvonó hozza fel kosarakban. Ezen teremből jutunk kényelmes és tágas lépcsőzeten a pincékbe.

A pincék a fent említett 3 csarnok nagyságában terülnek el, azok alatt két emeletnyi magasságban, illetőleg mélységben egymás felett. A földalatti óriási oszlopcsarnokok hatalmas boltíveikkel inkább egy régi góthikus templomhoz hasonlítanak, mint pincékhez és mintegy háromezer négyszögölméter rakfelületük körülbelül 3 millió palackot kényelmes befogadnak. Az első emeleti pince összeköttetésben van a régi pincékkel, melyekben szinten 1½ millió palack helyezhető el.

A második emeleti pincékben fekszenek a már feldolgozásra szánt pezsők; itt történi a borknak sepről való megszabadítása (degorgiozás) is.

Ezen eljárás egészen új rendszer szerint történi; ugyanis a palack megfordítása által a seprő a dugóra összpontosították és ekkor a palack nyakát egy huzsfokos hideg folyadékba mártják, mialtal a dugó és seprő egy jégcsapra fagy össze; az így megfagyasztott seprő a leggyorsabban és könnyű módon távolítható el. Ezen új eljárás

előnye az, hogy a pezső nem veszít semmi szén-savat és megtartja eredeti bukéját (bouquet), mert a lehűlés operációja alatt alig pezseg. Nagy előnyre szolgál a pincéknek a hőszabályozás is, melylyel a pezsőkezelésnél megkívántató hőmérséklet állandósítható az óriási pincékben, a mi a pezső minőségénél nagy szerepet játszik.

A gyártelep villamvilágítását egy 60 lőerejű compound-gőzgep szolgáltatja, mely ellátja átvitel utján a borszivattyúnak erővel, mozgalja a fölvo-nókat, működésbe hozza a gőzfűrészt és galuskat a ládagyártásnál, az apró gépeket a szalmatok-készítésnél és ezen gőzgep eszközli a pincék jég-szellőztetését és temperálását is.

A gyár összes építkezési költsége fél millió forint.

Ily modern berendezéssel a monarchiában egy gyár sem rendelkezik, Franciaországban pedig a legnagyobbak közül is csak alig egynehány.

Az egész gyártelep berendezése meglepő és nemcsak a hazai, hanem a külföldi iparnak is mintaképül szolgálhat s hazánk iparának egyik látványosságát képezi. A gyártelep érdeklődőknek bármikor a legszivesebben bemutatják.

Az ünnepélyes megnyitás október hó elején lesz, melyre a különböző miniszteriumok és hatóságok is hivatalosak lesznek.

Az új gyártelepet folyó hó 5-én, szombaton mutatták be a sajtó képviselőinek, kiket a különböző helyiségekben Törley József és sógora Sacelláry György kalauzolt. A napisajtó a legmelegebb hangon emlékezett meg az új vállalat-ról és kiváló tehetségű ambíciózus tulajdonosáról.

A felköszöntők.

Szükséges, hogy az ember valamely ünnepi lakománál mindig a vidámság bizonyos fokával jelenjen meg. Mindemellett, ily alkalmakkor jókedvem sohasem teljes, mert minden fogásnál, minden korty bornál az a gondolat keserít el, hogy az asztali felköszöntők végtelen sorának meghaj-gatása nélkül, aligha szabadulok a lakomáról.

Ez a veszély minden lakománál elkerülhetetlenül fenyegeti a résztvevőt. A levest még teljes nyugalommal elfogyaszthatja, mert még egyetlen asztali szónok sem volt eddig elég bátor, mjdnyárt a leves után megcsendíteni poharát. Ugyanez áll a halételekre nézve is, mert a kelletlenül tovább szónoklónak esetleg egy tekintélyes száka akadhat meg a torkán. A boeufnál a helyzett kissé kedélytelenebbé változik. A körülményeket ismerő ilyenkor már elborult arccal ül tányérja előtt. Mindjárt jön ugyanis a szárnyas és ezzel a szárnyaló beszédek arjának kezdete, mintha csak egy jelszó hangzanék el az asztal fölött, mely szerint mindenki, aki már részben jolakkott, mutassa meg most már, hogy mit tud.

A szónokot, aki a béke megtörésének sötét szándékát forgatja agyában, a kevésbé figyelmes szemlélő is felismerheti az asztaltársak között. Hosszu időn át szelid merengéssel ül ez az asztal mellett, mely hasonlít a szemforgató költők ugynevezett fenséges örületekhez. Szomszédainak ismetellen kell őt megszólítaniok, mielőtt valami szorakozott választ adna. Pillantása tartalmatlanul röpked az asztal fölött vagy pedig a mennyezet díszítésén mereng. Emellett keveset eszik, de minél többet iszik, hogy becses nyelve minél jobban megoldódjék. Jobb kezevel rendszeren kenyérből golyócskát dagaszt, melyet egy fogpiszkálóval igyekszik felszurni, midőn éppen egy terjedelmes körmondat felépítésen faradozik, vagy pedig a

(Rózsaszínű fénytől övezve megjelenik)

Carnevál szelleme:

Itt laktam én fényes terméidben,
Ez volt az én igazi otthonom.
Rendkívül jól éreztem magam itten
És banatod siratni van okom.
Ha jött a farsang rózsaszínben égve
És bevonultam terméidbe én:
A jó kedv langja felecsapott az égre.
Sok bájos lányarcz mosolygott felém.
És én kegyesen néztem rájuk vissza,
Rájuk borítam bűvpalástomat!
És a mig ajuk az édes mámoret itta
Szívükbe szállt az érzés indulat.
Itt álltak sorba, hajlongtak előttem,
S én mindegyikhez oly kegyes valék
Az arcukon sorba — egyet-egyet csiptem
És hogy pirultak! oh szívem! oh éj!
Mély gyászodban hát én is osztozom
É banatod siratni van okom!

(Aranyos fényben fürödve előtűnik a)

Vígág szelleme:

Üdvözöllek titeket falak,
Kik annyiszor hangomat hallottátok,
Kiket izzó tűzben gyakran láttalak
Ólelve körül a vidam sokaságot!
Hol zengve zengelt a szerelmi dal,
Hol ég felé szállt részegítő mámor
Hol lány és ifju, agg és fiatal
Megrészegült csokjaim záporától,
Hol annyi szívet kibemre ölletem,
Mig künn a földet fagyos hó fődé:
Én rózsaszínű fátlyóit szövégettem

A szomorú vigadó.

— Szomoreszk. —

A főváros által a Vigadó bérletére hirdett második pályázat is eredménytelenül lejár.

Szín: A Vigadó nagyterme. Idő: éjféli.

(Mély gyászban öltözötten megjelenik a)

Vigadó szelleme:

Nincs a teremtesben vesztés, csak én!
Nincs elhagyott, csak az én termeim!
Hol sok sóhaj repült a láng hevéen,
Most nem szálldos más csupán a kin!
Hol a zenének mámoros szavára
Ezer szív egybe olvadva hevült:
Ha rátekintek termeim falára,
Csupán pókokat látok egyedül.
Hol annyi vígság hajbajt öntötte,
A melytől eddig tavolmarad a bú
Most banatfelhők szállnak el fölötté
És a szívem nagyon, nagyon szomorú.
Oh szellemek, kiknek otthonja voltam,
Ne hagyjátok, ha minden elhagyott:
És a kiket én mindig párfogoltam,
Édes szavakkal vigasztaltátok!
Ne hagyjátok az árvaít bel magába
Kinek szíve a banáttól beteg,
Ugy hogy talán pár napra, nemsokára
A bútól meg fala is megreped!

Mulató híveim langzó feje köré!

Most az elhagyottság pora főd be téged,
Egy pár éger szaladgál szerteszet:
Nem látok mulatót, ah hiába nézek;
Nem látok mást csak a — főváros kezét.
Oh szellem, égő részvétem fogadd:
Melyen érzem én is a banatodat.

(Lágy fehér lepelben megjelenik)

A zene szelleme:

Itt repültem pajkosan esapongva
A zengő, zúgó érezes hurokon;
Itt itták hangom melyen elrajongva
A tánczrakeltő édes hangokon.
Az óriás tömeg megmozdult szavamra
Az ereken vigabban folyt a vér;
Szavamtól a beteg vigan ugrott talpra
A hevesvőrű ifju bőrcébe se fért.
S vigan perdültek fel tánczra a párok,
S szavamban fullt el sok édes sóhaj!
Egyformán jártak bakák és huszarok
Sok édes lány sziveben kelt ohaj!
S ha álmodozva szerteszet repültem,
Minden kebelben égő vagy fakadt,
Egymás mellett lány s ifju felhevülten
Szerelmesen hallgatta hangomat.
S most nincsen senki, pusztá lón e hely
Hangomra vékony, halk visszhang felét:
Oh Vigadónak busuló szelleme
Az én kebelm is bánaftal van tele!

(Tagjaihoz simuló lengő fátlyóban megjelenik)

A táncz szelleme:

Hol sok az ifju, sok a szép leány,
Természetes, nem hiányozhatom;

padlóra dobja, ha egy felmerült eszméjével megelégedve nincsen. Vermérséklete szerint vagy szellemes mosoly játszadozik ajkai körül ha közelében vidám beszélgetés hallatszik, vagy pedig elkésvé görcsösen nevet egy-egy elhangzott tréfán, mintha annak élvezésében ő is élénk részt vevő volna.

Ha már a toast bensőjében alakot nyert, akkor ismét az őt körülvevő világra lesz, Atható pillantásokat vet az ünneplő legkiválóbbjára, aki rendszeren az asztalfőn ül, torkával köszörül és poláran csemet.

Most az ünneplő férfium a sor megmutatni, hogy mit tartanak felőle az ünneplők. Ha a szónok első szavai után meglepetést fejezi ki afelett, hogy az ő személyét egy szónoklatba venni tartották érdemesnek, akkor kepmutatónak és végtelenül hiunak tartják. Az okosabb fajta ünneplő férfi ilyenkor merően szegezi tekintetét a fehér asztalterítőre, mintha a szónok magasztaló beszédének hatása alatt, egész eddigi életlen szemlét tartana, megvizsgálja óhajtván, hogy ő ily nagy dicséretre csakugyan rászolgált-e; fejét, erősebb karvastagságu részleteknél szelíden tiltakozva rázogathatja is vagy pedig úgy tehet, mintha a dicséret sulya alatt megrogyva, önmagában összerokadna. Kötő fogás az is, hogyha az ünneplő a jelenlevők meleg részvételére számít, midőn a szónok beszédének agyba-főbe dicsérszerű részeit személt törli, vagy pedig — ha már kissé idősebb ember — ezeknél orrárt lazán és trombitálva kifújja. Ez mindig elnyomott és az orrasatornába jutott könyök rovására számíthat, Közben a megtisztelt pillantását a jelenlevőkön is megjárhatja, de kissé őrösen és mereven, mintha szellemileg ifjúkora virányain sétálgatna, amelyeket a szónok épen most idéz emlékezetébe. Nem szabad egy asztaltársón sem hosszabb ideig pillentetni tekintetét, mert annak a gyanúja járhat, hogy az illető pártoló véleményére reflektál.

A toaszt bezárásának nagy pillanata, midőn a szónok szavai elvesznek az éljenek riadalmában, nem szabad, hogy az ünneplőt szerepéből ki-zökkenesse. Úgy kell fellépnie, mintha az általános tisztelt megnyilvánulásától teljesen lejutva, képtelen volna egy szót is szólni. Ezért tehát a határozatlanság perceiben a legjobb, ha a szónoknál nyakon öleli és jobbról-balról hatalmas csokokat durrant arcára. Ezután könyök között mosolyog, mint ahogy ezt az igazi humor megkívánja és mindenkiel keozint. Hiányoznak neki még mindig a szükséges szavak — fejbőlintással és kezének intésével jelzi, hogy életének legszebb napja a mai. A régi időben még ezt ki is szokták mondani, de a mai seccsios világban elég, ha pantomimie fejezi ezt ki az ünneplőt.

Az érzelmei e nagy vihára után a közös organizmus megkívánja a magáét, mindenki tovább iszik. De az általános kedélyesség már oda van. Alighogy valami féligmeddig okos társalgásba meledünk egyik szomszédunkkal, már ismét megcsendül a pohár. Az ünneplő férfi köszönetet rebeg. Megindult hangon fejezi ki, hogy a reá pazarolt dicséretet legfeljebb egy parányi hányadára tartalmazhat igényt; a dicséret oroszlánrésze tulajdonképen a szintén jelenlevő, erdemekben dus A. urat illeti. A. ur épen csak erre vár, hogy egy hosszabb beszédben szerényen B. urra hártsa a mag nem érdemelt dicsőségét. B. ur szent kötelességének tartja, hogy a közfigyelmet ezután C. urra hívja fel. És így megy ez tovább, addig, míg már senki sincs, akít fel nem köszöntött volna egy másik felköszöntött úri ember. Az ünneplő lakomához képest a sok kocziás és asztal melletti

tologás miatt egy álló söröző úde, nyugalmas hely. Kár, hogy a szépen kezdődő ünneplő lakomák rendszeren ily tühletlenül végződnek.

Mindezek alapján ki kell jelentenem, hogy öszintén esodálkozom azon a jelenségen, hogy még mindig szaporodik a különböző bankétek száma a társadalom jobb köreiben, ahelyett, hogy kisebbednek.

K. H.

Az itthon maradtok.

A figyelmes szemlélő mostanában, az utcákon, a városligetben, az előbbkelő vendéglőkben, mint a „Virágcsokor”-ban, Petánovitsnál, Drechslernél, Prindlnél, szóval a „lársáság”-találkozó-helyein, azt a tapasztalatot teheti, hogy teljesen mocsoktalan előéletű úri emberek, zavart pillantással végzik utaiukat, óvatosan a falhoz szorulnak és szemmel láthatólag azt az igyekezetet mutatják, hogy a világot ki akarják kerülni. Csekélységem is e társaság-kerülők közé tartozik. Néhány nap óta elkerülöm törzs-kávéházamat, ahová barátaim és ismerőseim hosszabb-rövidebb nyaralásaikból mostanában térnek vissza.

Elkerülöm hosszú idő óta állandó törzsvendéglőmet, dacára annak, hogy a keskeny-utcaiban lakom, a külső vázai-úton borotválkozom. Szóval minden rendes tartózkodási helyemmel felvelem a világot sem mutatnám magam ott, ahol „találkozni lehet”. Mert ez oly emberek ki, az egész nyarat Budapesten kénytelen eltölteni, határozottan borzasztó valami.

A nyájas olvasók, azt hiszem, mindannyian egy véleményen vannak velem e tekintetben.

— Hol tölti el az ideit nyar? Már májusban kérdi nyájasan tőlünk valamelyik barátunk vagy jóakarónk. Én Istenem, hol is töltöm én az ideit nyarat. Minthogy pénzügyminiszterünk minden nyaralást jó eleve megakadályozott, így bizony Budapesten maradunk. De azért minden társadalmi szabály ellenére volna, ha a kérdőzőnek ezt a választ adnók:

— Uram! Mi nagyon jól tudjuk, hogy önt cseppet sem érdekli, hogy hol fogjuk mi az ideit nyarat átélni. Továbbá azt is tudjuk, hogy ön e kérdést teljesen gondolkodás nélkül intézte hozzánk, mint ahogy máskor is kérdezni szokta tőlünk, hogy: hogy vagyunk, vagy: hogy éludunk. Nem kevésbé kívánja a társadalmi szabály hogy: 1. A nyarat „természetesen” nem töltsük Budapesten. 2. Hogy legalább is úgy viselkedjünk, mintha már másnap kelneünk utra — Tátra-Füred felé — ha bármennyire is meg van ön arról győződve, hogy egész nyarón át egy lépést sem távozzunk a fővárosból. Vegye tehát úgy — tisztelt uram — a dolgot, ahogy akarja és legyen meggyőződve különös tiszteletünkről ön iránt, valamint arról is, hogy semmi kifogásunk sincs az ellen, ha ön barátai és rokoni köreiben, javunkra, három havi Tátra-Füreden való nyaralásunk lehetőségessé tétele céljából azonnal gyűjtést indít.

Ki kell jelentenem azonban, hogy ily leplezetlen igazmondás minden társadalmi szokás ellen való volna, és ily dolgot által az ember „lehetlenné” tenné magát. Már pedig e dicsőségre senki sem vágyakozik. Így tehát mi sem marad hátra részünkre, mint nyugodtan és előkelően a hazugságok árjával uszni, és az egész világ kérdéseire azt válaszolni, hogy a nyarat mondjuk az „északi sarkon” töltsük az idén.

Ezután jön a kedves nyári nyugalom — Budapest — amint mondják: „teljesen őrös”. Az a „pár

ember”, aki június közepétől augusztus vége felé a fővárosban tartózkodik, nem számít. Egyszerűen nincsenek itt. Mindenki ignorálja őket. Ezek közül senkinek sem jut eszébe a másiktól azt kérdezni, hogy hová utazik, mert megtörténhetik, hogy válaszul ugyanezt a kérdést kapja az illető.

Most, hogy nemcsakára vége felé jár augusztus hava, a legveszedelmesebb dolog, nyilvános helyen mutatkozni. Egynehányat ugyanis láttam már a nyaralásból visszatértek közül. Az egyik rögtön megállított és hevenyen elbeszélte, hogy ő a nyarat az ischli fürdőn töltötte, gyorsan megkérdezett, hogy hol voltam. Mit mondjak neki? Ha elbeszéltem, hogy én a városligeti fűvön árnyas (?) fák alatt nyaraltam, ki vagyok téve annak, hogy agyon-sajnál és részvételenek legnagyobb jeleivel illet. Még talán homlokon is csókol. Vagyis a legszerűen csötlenebb lénynek tekint azért, mert „seholsem” voltam.

Legjobb tehát, ha az ember úgy tesz, mint én, vagyis félve elkerülni mindama helyeket, ahol valakivel találkozhatik és csak október elején mutatkozik a nyilvánosság előtt. Akkor már senkinek sem jut eszébe a másiktól kérdezni, hogy hol töltötte a nyarat. Valahol mindenesetre.

W. J.

Az evésről és ivásról.

I.

A hányféle maga az ember, ugyanannyi-féle az evés és ivás módja is. Minden népek, minden nemzetnek más szokásai vannak, a melyek a folyton emelkedő művelődés segélyével a civilizált emberiség általános jogává lón.

A régi emberek, a kik előtt még ismeretlen volt a villa, kizárólag az ujjaikat használták az evésnél, kanalat és kést is csak legrikább esetekben és épuja a görögöknél, mint más népeknél ez szokásban volt, a mint erről nem egy helyen olvashatunk Homérosnál is, a ki nem egy nagyszabásu lakoma képét festi esengő-bongó hexametereiben.

Az ebéd már az újabb kor divatja. A rómaiak épen úgy mint a germánok, csakis estebédet ismertek. Az ebéd a reggeliből származott; a XIV. században ideje reggel 8 óra volt, csak később, XIV. Lajos korában tették 11 órára és ugyanez volt az evési idő Angliában is. Erzsébet alatt. Később lassanként mindig tovább húzódt, úgy hogy ma már nemesak délután 2—3 óraker ebédelnek, hanem a párisi előkelők körökben este 6 óraker, sőt Angliában nem ritkán 10 óraker este van az ebéd. Csak a németeknél maradt ez meg változatlanul, ottan a rendes ideje van meg az ebédnek. Azonban kétségtelenül igaz van annak a filozófusnak, a ki így szól: »Az evési idő a gazdagok számára az az időpont, mikor éhesek, a szegények számára, a mikor van mit enniük!»

A homéri hősök idejében fapadokon ültek a közös asztal körül. Ezt azonban megváltoztatta a perzsa szokás, melynek lényege abban állott, hogy félg fekvő helyzetben ettek. Az asztal három oldalára párnákat tettek és a negyedik a kiszolgálás végett őrösen maradt. A rómaiak átvették ezt a szokást a görögöktől, míg a rómaiaktól a germánok vették át, a kik alacsony asztalaik mellett szénakötegeken heverték.

Az egyszerű németeknek később kényelmetlenné vált ez a keleti szokás. Már az első frank királyok alatt párnázott fa-székeket használtak és az időből ered az a szokás is, hogy az asztal mellett párok ülnek, egy férfi és egy nő, közösen kapnak egy tányért és egy eszét. Az asztal durva fából volt kezdetben, később eszizolt; az előkelőknel bírral fedve, melyből az asztalkendő intőzvénye eredt, később az asztalkendőkötet arra használták, hogy a jobb ételekből belő csavartak egy-egy darabot a vendégek és úgy vitték haza. Akkor még oly becsesek voltak ezek, hogy a fejedelmeknek ajándéknál osztogatták. A kanalat csak a levessel élő népek ismerték. A kést a gallok hozták először használatba, míg a villa egészen az új kor találmánya.

Venezzei irások szerint a villa 900 évvel ezelőtt került Európába. 995. évben Pietro Orseolo doge fia Argila bizencei hercegnővel, a keletromai császár nővérel tartotta eljegyzését. Mindaddig ujjaikkal ettek Velencében is, mint mindenhol Európában is, azonban Argila hercegnő az ujjai egy kétágu villával és arany kanállal helyettesítette. A szép venezzei hölgyek utánozni kezdték a szokást, így terjedt el az előkelőbb családokban, bár az a szokásvaltozás igen sok gunyolódásra szolgáltatott alkalmat, mégis diadalmasan hódító utra indult Itáliából, meghódítva az egész földrészt.

Szép Fülöp egyik lakomájánál volt először szó késről és villáról, a hol minden ur egy kést kapott, a mellette ülő hölgy pedig villát. Tányér helyett kenyérszeletek szolgálták, melyet később fatabálok pótlottak, mignem ezeket is az érez ki nem szorítá.

Általában az asztalrendezés egészen elfűtő volt a mitől. A várakban, lovagkastélyokban nem harang, hanem kürtszó szólított az asztalhoz. Ha a várúr egyedül is étkezett, a kürtszó azt jelentette, hogy nem szabad most zavarni. Egy tatár fejedelem az étkezés után a világ négy tája felé fuvattat a kürtön, jeleül annak, hogy most már a föld többi uralkodói is étkezhetnek.

Nagyon alkalmakkor, a ház urának vezetése mellett, a vendégek párosával sorakoztak az asztal körül, a mi a legtöbb esetben már azért is szükséges volt, mert nem mindenkinek jutott külön tányér. A tisztelet hely az asztalnál nem volt különösen meghatározva, legtöbbször az ajtóval szemközti levő áblak előtti hely volt az. A ma

Az ifju karja a lány derekán
S ha a zene szól a zengő hűrokon:
Tánczra perdülnék s rózsaszínű mámor
Borítók rajuk s megtalálják Ámor.
Itt volt hazám és mikor belétem
E nekem szentelt hús berkek közé:
Nem maradtam soha észrevétlen,
Bilincseim rajuk kötözém!
S repültek egymás karján öfneledten
És a szívük a lángoktól hevűlt,
Nem űlt senki itten elfeledten;
S az én kezemnek minden sikerűlt!
Oh szellem le szívemre száll a bú,
Hogy ugy elhagytak, keblem szomorú!

(Egy kitört ablaküvegen keresztül herőpűl)

Ámor:

Vajjon ki az, ki engemet nem ismer
Ki az, kire nem mosolyogtam én.
Hogy örökre tanyám lesz itt, hittem,
Mert itt magam otthon éreztem.
Hol Carneval, a vigság és zene
S a táncznak pajkos kóbor szelleme,
Együtt időznek és kart karba öltve
Vidáman keringnek sötét sarkokon,
Ott jökdévm hullámít szerte öntve
E helyről én sem hiányozhatom!
A szerelem csodás bájos virága
Mit hüvszerűl kezemben hordozok;
S ha van tuskó, ki nem hederít rája.
Arra sebesen ijjat fogok
És átlövöm a szerelem nyilával
A sovárgóknak vágyódó szívét.
De hová lett a pompa és a fény?

A zajos termek némák és kihaltak
S a Vigadóknak szelleme zokog:
Hát a földön már csak rossz emberek laknak
Az ifjak és a lányok már nem boldogok?
Ez az a folt, mely engem eltemet!
Oh Vigadó! fogadd részvételem!

(Kékesbe játszó vörös orrával megjelenik)

Bacchus:

E diszes társaságban én is megjelentem
Megtudni azt, hogy vajjon mi a baj,
Hogy talán sör nem kapható már Pesten,
Avagy nem fogy-e már a jó ital?
A míg én mindent rózsaszínbe látok:
Hosszúra nyult arcokkal álltok itt,
Mondjátok hát, vajjon mire vártok?
S a jó boroska már fel nem vidít?
Beszélj, beszélj, Vigadó szelleme
Miféle búval van kebled tele?

Carneval, a vigság, a zene, a táncz szelleme és Ámor (egyszerre felkiáltanak):

Ah szent igaz, még meg se kérdezőnk
Vajjon mi bánt és hogy ab! mi a baj?
Jere hát gyorsan állj ide közénk
És hogy mi busít mondjad el hamar!

(Körhüföjgák.)

A Vigadó szelleme (zokogva):

Részvételek rendkívül jólesik
Emlékt megőrzöm hosszú ideig.
Mit ér a részvél, ha bú rág zivomeg:
— Nem akad bérló, a ki kivogyen!

Vilgyes Andor.

DIADAL-pezsgőbor

EBERHARDT ANTAL

PROMONTOR.

1000 darab 3 frt 50.

A számadó uraknak ajánlok papirszivarszikipákat bármint felíratlan, a legjobb minőségben, 1000 drbját 3 frt 50 krért.

500 darabra való megrendelést is elfogadok.

Vidéki megrendelések pontosan eszközöltetnek.

Minták kívánatról ingyen és bérmentve.

NOVEMBER MÓR

a „Sanitas”-szivarszipka feltalálója

Budapest, VI., Révay-utca 22. sz., I. em.

TELEFON

KIRSCH JÁNOS

sajt-, vaj-, szalámi- és csemegeáru-nagykereskedése

Budapest, VII., Király-utca 53. szám.

Ajánlja gazdagon felszerelt raktárát mindennemű bel- és külföldi

sajtokban,

hal és egyéb conservekben

és csemege-árakban

a legjutányosabb árak mellett.

Vidéki rendelvények pontosan eszközöltetnek.

Árjegyzék kívánatra bérmentve.

TELEFON

CSÁKY ÁRMIN Budapestben,

VI. Andrassy-út 57 (a Millennium kávéház szomszédosában).

Kitüntetve: 1885. évben a budapesti országos kiállításon 1889. évben a párisi világkiállításon.

Ajánl **konyharuhákat** minden nagyságban

szakács, pék, cukrász, hentes stb. számára

Kabátok zsinórvélezből frt 150, 2, 250

Kabátok pique-velezből frt 2, 250, 3.

Kabátok oslinav- v. satinból frt 1.25, 1.50

2, 250.

szakács-nadrágok (pantalón, pamut-kamm-garnból, kék, fehér csikos, 2,50—3 frt)

szakács-kötények, fehér, erős szálú cretonból, kr. 40, 50, 60.

szakács-kötények, fehér, erős szálú vászomból, kr. 60, 80, 100.

szakács-sapkák, különféle alakban, kr. 25

3, 35, 40.

Ezen fehérenemű czegemnek külön speciálitása és a legtöbb uraság szállodák és konyháiba általam szállítottatik.

Die Buchbinder mit Maschinenbetrieb von Leopold Neumann BUDAPEST, VIII. Múzeum-körút 10. fabrizirt seit Jahren als Specialität Kaffeehaus-Mappen, Speisekarten-Deoken und Rohrzeitungshalter aus dem besten Material. Gütige Arbeit — Prompte Lieferung — Prospekte zu Diensten.

társaságok tanulhatnak némi tekintetben a régiektől, a hol nem volt rangkülönbség, lévén minden vendég egyforma és így eshetett meg, hogy nem egyszer egy csekély irnokoska a hercegnő mellett kapott helyet. A háziúr nem kereste ki a legelőkelőbb hölgyeket, hogy asztalhoz vezesse, hanem előbb a hölgyek az egyik oldalról jöve leültek az asztalhoz, míg a másik oldalról az urak közeledtek. És zavar nem volt mindennek dacára. Hanem a 13 babonája már akkor is uralkodott, melynek eredete sok évszázadra nyúlik vissza, Grimaud de la Reynère, a nagy gourmandot, csak akkor nyugtalanította a 13 szám, ha 12 vendégnél foztek csupán.

Általában a középkorban igen sok tartottak a tisztességre.

A nagyobb lakomáknál igen ünnepiesen volt díszítve az asztal és minden vendég széke megett egy-egy szolgáló állott, a ki az asztalra kerülő fogásokat előre mondta, nehogy valamelyikből elfelejtessenek a vendégek enni, mint Wolfram von Eschenbach beszéli. A lovagok gondoskodtak akkor a kiszolgálásról, fehér kendővel karjukon; ilyen nemes őseik voltak mostani pinczereinknek.

Ha a vendég egy »Dicsértessék a Jézus Krisztus!«-sal helyet foglalt, rögtön hatályba lépnek a kényszerítő szabályok, melyeknek uralma feltétlen volt az asztal körül. »Nem szabad addig kenyeret enni, míg az első fogás az asztalon nincsen.« »Gondoskodjatok, hogy mindenki eleget kapjon.« »Ne feküdj az asztalra, mikor eszel!« »A kóst ne esikorgass a fogaid között!« »Ne nyulj a sótartóba pusztá ujjakkal«, így hangzottak a kezdetleges étkezési szabályok.

Ezeket kívül is igen sok illemszabály állott alkalmazásban: »Ne igyál, ha van a szádban valami.« »Abból egyél, a mi feléd néz a tából!« »Ha jobbfelől van a szomszédod, egyél balkezzel.« Azután különösen a nőkre való tekintettel mértéktartást ajánlanak az evésben és ivásban, hogy közben ne beszéljenek és ne neveszenek. Ha ezen szabályok szerint nem képes valaki enni, azt tanácsolják, hogy inkább ne is egyék. A vegyes társaságban minden férfinak kötelessége női asztalszomszédjáról gondoskodni, azt étellel és itallal bőven ellátni. De az illem kívánta, hogy átengedjék a legjobb flútotat az asztaltársnak. Ezekből a szabályokból példát vehetnek a mai társaságoknak nem egy, az asztalnál magát illetlenül viselő zabólatlan hőse.

Az utolsó fogás után mosdóvizet hordtak körül. A lakoma előtt is természetesen megmosták kezeiket. Gazdag házakban kamarások nedves kendővel jártak az asztalok körül. Polgári házakban külön vizes edény szolgált a mosdás céljaira. És annál inkább szükség volt a mosdásra, mert nem mindegyik vendégnek jutott kés. és a villa és kanál még akkor, ha nem is teljesen ismeretlen, de igen ritka fogalom volt. Épen azért nem egyszer le kellett sütnie szemét a jó izlés istennőjének, ha nem akarta látni, miként esznek a vendégek az istenadta természetes útján villával. Asztalbontás után ősgermán szokás szerint a nők elhagyták az éttermet, hátrahagyva az ivás gyönyöreiben leledző férfiakat. A nap különféle gyönyörűségeit az ugynevezett utóivás — gyümölcsökkel vegyített meleg bor — zárta be, mely alkalmat adott a társas egyesülésre és szivertőlő jókedvre.

Ezeknél a lakomáknál azonban gyakran ki voltak téve a vendégek sok kényelmetlenségnek is, melyeknek elhárítására törekedtek később.

A konyhasó.

Mivel jobban kinálozik nekünk valami anyagol, annál kevesebb gondot fordítunk rá. Ez áll különösen a sóról. Az ókorban tisztasága és főleg azon tulajdonságáért, hogy a szétomlás és fozelástól óvott, mint a tisztaság, barátság és újjászülés jelképét tekintettek. Keleten még most is szokásban van a szövetséget só átnyújtásával megpecsételni.

Gondosabb méltatást érdemel azonban még a só a mindennapi használatban is, főleg a midőn nemcsak fűszer, hanem nélkülözhetetlen tápszert is. Tudvalevőleg lényeges alkotórésze a vérnek, a testszövetnek és a bőrön át, a vésekből a kiválasztó szervek útján tetemes mennyiség távozik el a testből, úgy hogy újabb felvételére van szükség. Minthogy a növényi élelmi szerek kevesebb sóanyagot tartalmaznak, mint állatiak, az előbbieket jobban kell megszöznünk.

Az emésztést is nagyban előmozdítja, a gyomornedv kiválasztását elősegíti és a fejezre tartalom anyagok és nehezen oldható zsírok felbomlását előidéz. Mert a vérből vizet von el, így támad a szomjúság.

Ha a rendszernél nagyobb mértékben élvezik a sót, a helyett hogy elősegítene, megnehezíti az emésztést, főleg ha a szükséges tápanyagok hiányoznak. Előfordul ez a skorbutnál. Különösen ártalmas a besodzott vagy kizárolagos élvezeténél, a hol a tápanyagok részét elvonja. Az ilyen has egyedül nem élvezhető.

A túlságos sóévezetet következményeinek elkerülése végett úgy készítenek el az ételek, hogy kevés só és erős ízérzet érjünk el. Tekintetbe veendő, hogy a konyhában elhasznált só nincs kellőképpen kihasználva. Látnuk, hogy a huslevés, ha egy napig áll, úgy tűnik fel, mintha erősen meg volna sózva. Így van ez a különféle só ételekkel. A só, mert érezzük, nincs teljesen feloldva bennük, tehát nincs eléggé kihasználva. Tényleg azonban az ételek el vannak sózva, és oly mennyiségű sót visznek magukkal a testbe, mely ártalmas.

A cukortartalmú főzélekek, mint a borsó, cukorrépa, egyáltalán nem sózandó, és jobb megcukrozni. Más zöld főzéleknél is már teljesen elég a só, a mely a hozzájuk használt vajban van. Száritott gyümölcsöt jól sósvizvel

leönteni. Huslevés és husétel izletesebb, ha a főlévésnél sózzuk meg.

A sós víz használatával nem szabad visszaélnünk, csak annyira, a mennyit az íz követel, mert különben a feibomlást nem mozdítja elő. Különböző egy kis üvegbe töltött sós víz kiprobálása után bizonyos mértékűt állítatunk elő, a mely meg fog óvni bennünket az elsőzástól és annak kellemetlen következményeitől.

A budapesti szállodások, vendéglősök és korcsmárosok ipartársulata minden hét pénteki napján reggelit tart, és pedig:

Augusztus 18-án: **Mehringere Rezső, VIII., Koszoru-utca 24.**

Augusztus 25-én: **Noske Ignác, I., Alkotás-utca 11.**

Szeptember 1-én: **Bittner Alajos, kaszinó, II., Krisztina-tér.**

* * *

Szerdán, folyó hó 16-án délután **Pecz Károly** urnál, a budai vendéglős-ipartársulat elnökénél, II. trombitás-út 59., vendéglőszonza tartatik. Számos látogatás kériük.

Figyelmeztetés! A nagyváradi kongresszuson résztvenni kívánó t. szaktársakat figyelmeztetjük, hogy az indulás, folyó hó 28-án délután 1 óra 55 perczkor a keleti pályaudvarból történik.

Teasdaie Ottót a közbányi Királyi serfőző szak-körökben nagyon kedvelt képviselőjét súlyos csapás érte édes anyja, ö z v. Teasdale Jamesné szül. Morawetz Rosina úrnő elhalálózásával. A meghaldoltat mintaképe volt a legszebb tulajdonságokkal megáldott családayának. Halálát nagy szamu előkelő család siratja. A meghaldoltat temetése f. hó 5-én d. u. 1/5 órakor ment végbe a VII. ker., Izabella-utca 2 sz. házból, nagyszámu gyászoló közönség jelenlétében. Az örök világozzág fényszedjek neki!

Ős-Budavára tehát tényleg öt évig állni fog még. A kongresszójára vonatkozó közgyűlési határozatot a felebezesek elutasításával, jóváhagyta a belügyminiszter ami előre látható volt.

A budai vígadó A budai vígadó építése a befejezéshez közeledik. Külsőleg már teljesen elkészült s most a belső berendezésen dolgoznak, a mivel novemberre elkészülnek, úgy hogy január elsején átadhadják a vígadót rendeltetésének. A budaiak vígadója renaissance stílusban épített kétemeletes palota; sokban hasonlít a népszínházhoz. Földszintjén van a kávéház, vendéglő, négy bolt és a nagy előcsarnok a ruhatarakkal. A nagy előcsarnok igen díszes és pompás sárga márványfalával, dus aranyozásával, nagyszertű oszlopával rendkívül jól hat. Főnt az első emeleten van a díszterem, a mely valamivel nagyobb, mint a pesti vígadó kisterme. Területe háromszázötven négyzetméter. A díszteremből nyílik három étterem, a férfi és női művész szoba, férfi és női ruhatar. A díszteremben színpadot felállítani nem fognak és ezt a vígadó bérlelvél szerződésileg ki is köti a főváros. A vígadó helyiségeibe az utczáról külön feljáró vezet, még pedig a Corvinterről. Ez a bejáró is művészi formában készült. Az első emeleten lesznek a vígadó helyiségeitől teljesen elkülönítve a II-ik kerületi budai polgári kör helyiségei, a hova a fazekas-térrel külön kapu juthatnak be a kör tagjai. A kör a helyiségekről négyezer forint évi bért fizet A palota második emeletén van a II-ik kerületi anyakönyvi hivatal helyisége, a melybe már be is költöztek és több lakás, a melyet mind kibéreltek és már el is foglaltak a lakók, úgy szintén a földszinten levő négy boltot is. A kávéházba és a koresnába csak november elsején költözhetnek be. A vígadó helyiségeire eddig nem akadt bérlo, bár a főváros már két árjelést irt ki: egyszer 12 ezer, utóbb 10 ezer forint bérrel. Ha nem akadna később sem bérlo, akkor a főváros a vígadót házi kezelésbe veszi. A vígadó palotájának egy hibája, hogy szűkösökdi szobordíszekben. Mindössze három szoborcsoport lesz a palota Covin-téri főhomlokzatán, a mutatságot szimbolizáló tánczó lánygyermek. Ezeket a szobrokat Mayer Ede csinálta Mátra i szobrász segítségével és horganyöntvényből készülték. Azonkívül a díszteremben lesz két freskó-kép is, a melyeket azonban csak a jövő nyáron fognak elkészíteni. A vígadó építését mult év április elején kezdték el, tehát másfél év alatt befejezték. A vígadó felmúllo forintjába került a fővárosnak, de ez a töke a vígadó bevételeiből elég jól fog kamatozni.

A budai vásárosarnok. A mérnöki hivatal a budai vásárosarnok helyét a Szent-János-téren jelölte ki. Hogy a budaiak meg lesznek-e elégedve a vásárosarnok illetén való elhelyezésével, nem hisszük, mert a Szent-János-tér nem az a központ, hová Buda minden részéből kényelmesen oda lehetne jutni.

Vendéglősök figyelmébe! Egy nagy gyakorlattal bíró egyetemi hallgató elvállalja a t. vendéglős urak levezése vagy egyéb írásbeli teendőinek pontos és gyors

elvégzését, esetleg gyermekeiknek a gymnásium osztályainak tantárgyaiból való tanítását, ellátás fejében. Czimét megmondja kiadóhivatalunk.

Kassáról írják nekünk a következőket: »Az itteni vendéglősök, kávéosok és pinczerek ipartársulata, hazafiás elnökük Seress Márton indítványára a Petőfi-szoborra koszorút helyeztett, melynek felirata a következő volt: »Az öreg koresmáros halhatatlan fiának, a kassai vendéglősök.« E telt nemesak az elnököt, hanem az összes tagokat is dicsérei, elismerésünkkal mi sem maradhatunk adósak.

Az ismert kassai vendéglős, Tomaskó János a minap egy pár megvadult lovat akart feltartóztatni, amelyek által vont kocsiiban egy kis gyermek ült halálos veszélyben forogva. Tomaskót azonban a megvadult lovak oly szerencsétlenül gázolták el, hogy a vakmerő bátorsága férfi sulyos sérüléseket szenvedett és a kassai kórházba került ápolás végett.

Halálozás. Temesvárról értesülünk, hogy Fleisz ottani vendéglős köztisztviselőben álló neje elhalálozott. Temetésén az összes ipartársulatok, városi képviselők és nagyszámú igen előkelő közönség volt jelen. A gyászszertartást Gaisz Antal gyárvárosi káplán végezte. Legyen neki könnyű a föld.

A gráci községtanács a minap kijelentette az előtte tisztelegő vendéglős-küldöttségnek, hogy a jövőben semmiféle kérelmező automata-buffetvállalkozóknak sem ad iparengedélyt. (A budapesti hatóságoknak utánzásra ajánljuk. — A szerk.)

Amerikaiak Oroszországban. Hosszabb idő óta Amerika polgárai utazásaikat egészen a fehér czáré orszáig terjesztik ki, hogy azt megismerjék és ott üzleti dolgait elvégezzék. Amint az orosz lapok írják, az amerikaiak Oroszországban a legnagyobb mértékben takarékosak és tekintetben annyira mennek, hogy még borralalót sem akarnak adni, ami pedig ott bevett szokás. A szállodákban és vendéglőkben ennek folytán az orosz szolgálati személyzet a megszálló amerikaiakat alig akarja kiszolgálni és így a főnökök kénytelenek alkalmazottaikat tekintetben kártalanítani. Természetes, hogy a fősvény yankee-k nem a legjobb impresszióval távoznak tehát onnan az orosz kiszolgálásra vonatkozólag. A német sajtó mindemellett azt állítja, hogy az amerikaiak borralalót-adás tekintetében nagyon galánsak. Ez nem áll. A legtöbb borralalót az oroszok adják, igaz, hogy nagyon követelőznek is. Utánuk a németek következnek, kik kevesebbet adnak ugyan, de igényeik is szerényebbek. A legmúgyasabb nemzet ez irányban az angol, különösen a magukat lordoknak kiadó keztyű-gyáros globe-trotterek és az amerikaiak, a kik hazájukban sem ismerik a borralalót fogalmát.

Was sich die Küche erzählte.

»Ich bin ganz aufgelöst«, sagte der Zucker, da wurde er in heissen Grog geworfen.
 »Ich werde ganz weich«, sagte das Roastbeef da wurde es von dem Koch geklopft.
 »Da soll man nicht roth werden«, sagte der Krebs, da wurde er in kochendes Wasser geworfen.
 »Ich gerathe in Hitz«, sagte die Milch, da kochte sie über.
 »Ich kann das lange Stehen nicht vertragen«, sagte die Milch, da wurde sie sauer.
 »Saure Wochen — frohe Feste«, sagte die Gurke, da hatte sie einige Wochen in Essig gelegen und wurde zum Geburtstage aufgetragen.
 »Das ist ja rein zum Platzen«, sagte die Kartoffel da lag sie in kochendem Wasser.
 »Ich verliere völlig den Kopf«, sagte der Spargel da liess der Gourmand das übrige liegen.
 »Ich bin voller Sehnen«, sagte das Rumsteack da war es vor Zähigkeit kaum zu geniessen.
 »Dabei verhärtet sich alles in mir«, sagte das Ei, da hatte es schon zehn Minuten gekocht.

Wie stirbt ein:

Ringkämpfer — er hat ausgerungen.
 Rauchfangkehrer — er kehrt nicht wieder.
 Chemiker — er verduftet.
 Attaché — er wird abgerufen.
 Stubenmädchen — der Herr hat sie zu sich genommen.
 Strassenkehrer — er kehrt den Staub, bis er selbst zum Staub zurückkehrt.
 Dichter — er gibt den Geist auf.
 Vegetarianer — er heisst ins Gras.
 Flötenspieler — er blies auf dem letzten Loch.
 Bankier — er verlegt sein Domizil.
 Advokat — er klagt nicht mehr.

BELATINI BRAUN A.

BELATINI BRAUN A.

Kárpitok WEISZER BRUNÓ

BUDAPEST,

József-körút 31/a

átveszi

szállodák, kávéházak, éttermek és új épületek

kárpitozását

jutányos áron.

Legjobb minőségű

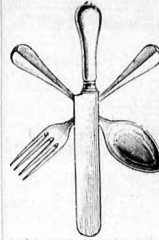
alpacca- és china-ezüstárukat

ajánl

HERRMANN J. L.

cs. és kir. udv. és orsz. érczárú gyári raktára

Budapest, IV. váczi-utca 24.

Evőeszközök, bors- és só-tartók, leveses-csészék, eczet- és olaj-állványok, kenyérkosarak, tálcák, serpenyők, kancsók, asztaldíszek, gyertyatartók, állóvillások stb. stb.

Teljes berendezések szállodák, vendéglők és kávéházak számára.

16 nagy kitüntetés a legnagyobb kiállításoktól.

Alapított 1819. évben.

HOFFMANN KÁROLY

BUDAPESTI TEMETÉS-RENDEZŐ-INTÉZETE

BUDAPESTEN, IV. KERÜLET, LIPÓT-UTCZA 7. SZÁM.

Elvállal olcsó és szép

temetés-rendezéseket

nyolcz különböző osztály köztudomású jutányos díjszabás szerint: 18, 25, 40, 60 frttól kezdve egész 400 frton tulmenő árakig; készletben tart holtak számára való felszerelvényeket,

érecz, fa, lakkozott s fényezett koporsókat, természetes és művirágokból készült

Koszorúkat.

Hullaszállításokat

eszközöl a haza és a külföld minden irányában stb. stb.

TELEFON.

Uebennimmt schöne und bilige

Leichenbestattungen

nach acht verschiedenen Classen zu anerkannt billigen Tarif; von fl. 18, 25, 40, 60 bis über fl. 400; unterhält ein grosses Lager von

Leichenrequisiten,

Metall, Holz, lackirten und polirtirten Särgen,

Grabkränzen

aller Art; auch werden

Leichen-Transportirungen

besorgt nach allen Richtungen des In- und Auslandes etc. etc.

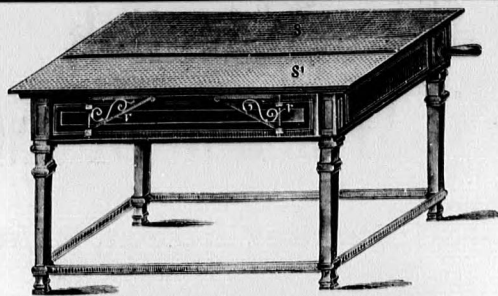
TELEFON.

GYÖNGYÖSSY IMRE

TEKEASZTAL- ÉS DAKÓ-KÉSZITŐ * BILLARD- UND QUEUS-ERZEUGER

KERTÉSZ-UTCZA 11. BUDAPEST GÄRTNER-GASSE 11.

Ajánlja magát kávéházi butorzáti munkák berendezésére a legolcsóbb áron. — Empfiehlt sich zur Einrichtung von Kaffeehäusern zu den billigsten Preisen.

BÉRES JÓZSEF mű-asztalos, osztr. csász. és magy. kir. kiz. szab. **csiga tekeasztal készítő**
Budapest, Izabella-utca 52.

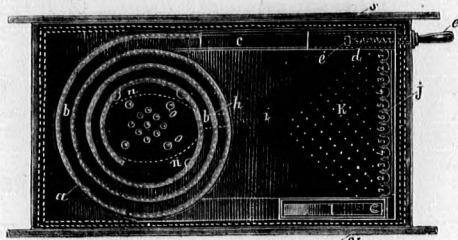
Van szerencsém a t. vendéglős, kávéház, szálloda-tulajdonos és a t. családtagok részére ajánlani az általam feltalált és saját készítményű osztr. csász. és magy. kir. kiz. szab.

csiga teke-asztalomat

mely társalgásra igen előnyös, főleg a korcsmáros és kávéz urak igen nagy jövedelemre számíthatnak, miután ezen csiga tekeasztalok azon előnyvel bírnak, hogy kis helyet foglalnak el, egyszermind asztalnak is lehet használni, szétnyitaskor 12 személy kényelmesen borozhat és sörözhet mellette.

➡ **Ára 70 forinttól feljebb.** ➡

Kivanatra üzletben bármikor megtekinthető.

Erlaube mir die P. T. Herren Kaffeehaus-, Gasthaus- und Hotel-Eigenthümer auf meine neu erfundenen kön. ung. und kais. und königl. privilegirten

Schnecken-Billardbretter

höfl. aufmerksam zu machen; selbe bewähren sich vorzüglich, besonders für die Herren Gastwirthe, da sie einen grösseren Nutzen abwerfen, einen kleinen Raum brauchen, und gleichzeitig für Tisch zu verwenden sind, wo 12 Personen speisen können.

Preis von 70 fl. aufwärts.

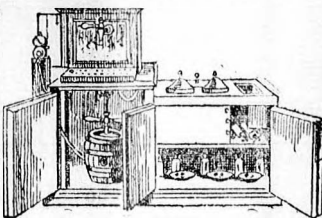
Muster können in meiner Niederlage zu jeder Zeit besichtigt werden.

Eis-Ersparniss

durch Anwendung unserer gesetzlich geschützten neusten

Bier- und Weinschank-Apparate.

Hygienisch vorzügliches, dabei sehr billiges Sodawasser erzeugen unsere pat. „Progress“-u. „Express-Automat“-Sodawasser-Apparate. Einrichtung von pat. Kohlensäure-Bädern.

„Universal“

„Unicum“

Dr. WÄGNER & Comp. Vereinigte Fabriken

als Kommandit-Gesellschaft

Budapest, IX., Tinodi-utca 3 (hinter der Gisellamühle).

➡ Illustrierte Preiscurante gratis und franco. ➡

JANKY és NEUZIL

ércz-vasbutorfényezőök

és épület mázolási vállalkozók
 Budapest, VII. kerület, dohány-utca 45. szám

Elvállalnak

fürdőkádak, konyha- és vizes-edényekben
 bárminő

mázolási munkát

versenyárok mellett.

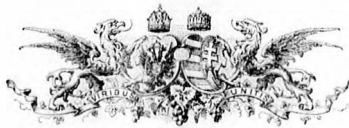
Fősulyt fektetünk

vasbutor fényezési munkákra.

Javítások olcsón elkészítettnek.

Champagne
Charles Heidsieck

csász. és kir.

udv. szállító

Reims.

Magyarország vezérképviselősege

Páris Vilmos

BUDAPEST, VI. kerület, Király-utca 54. szám.

LEFKOVITS TESTVÉREK es. és kir. szab. teke- és dákó-gyárosok

Budapest, VI., Király-uteza 36. szám.

Az ezredéves kiállításon a kiállítási nagy éremmel kitüntetve.

Ajánljuk különleges gyártmányainkat, ugymint: két márványlappal felszerelt fordítható tekeasztalainkat karambol- és bábjátékra szabályozva a legbiztosabb és legkönnyebb zárókészülékkel. Gyártunk továbbá: stabil karambol és báb (kőgüli) teke-asztalokat, dákókat, francia módszer szerint, elefántcsont-labdákat és minden e szakba vágó munkákat. Elvállalunk teljes kávéház-berendezéseket a legdíszesebb stíluszerű kivitelben úgy saját mint adott rajzok szerint.

Régi teke-asztalok legjobb kivitelben, valamint dákók és elefántcsont-labdák készítettnek v. ujakra kicseréltetnek.

Tekeasztalok áthuzása valódi Tuffa-posztóval a legújányosabban teljesítettnek.

TELEFON.

HIVATALOS RÉSZ.

ÉRTESETÉS!

A „Budapesti Kávés-Ipartársulat“ és a „Budapesti Kávéssegédek Betegségélyző Pénztára“ hivatalos helyiségeit 1899. évi augusztus 1-én a

VII., Wesselényi-utcza 2/b

számu házba (uj Dreher-palota)

I. emelet 6 (udvar) helyezte át.

Hivatalos órák: 2—5-ig.

Az elnökség.

Kilátások a jövőre.

A kávésipar tudvalevőleg olyan hírben áll kapzsi emberek előtt, hogy annak üzése által ma még vagyont lehet szerezni. Hogy mennyire csalódnak ez emberek, azt napról-napra láthatjuk, midőn végig megyünk egy oly újonnan épült ház előtt, melyben tegnap még vakító fényvel, pazarul berendezett új kávéház volt, de ma a leeresztett redőnyökön ezt a jól ismert feliratot láthatjuk: „Ez a helyiség kiadó!“

Az invázió, a minden kvalifikáció nélküli, csupán néhány száz forinttal és a háztulajdonos vagy vállalkozó kikiáltását, az árverési hiénák ordítását megtörve hallgatják, azt a napot is elátkozzák, amelyen saját initiatívájukból vagy mások rosszhiszemű begratása folytán, kávéházat nyitottak.

Azt hisszük azonban, hogy azok a különböző kaliberű vállalkozó urak, akik a jövőben szintén kávéházat akarnak nyitni, ebből szándékukat most már meg fogják változtatni

és inkább elállnak tervüktől, mintsem az előre látható biztosítási és kielégítési végrehajtások barátságos sokaságát bevárják, esetleg a „concursum creditorum“, a csőd örvényének tegegy ki magukat.

Mert kérem úgy áll a dolog, hogy míg egyrészt a székesfőváros ipartügyi bizottsága iparunkra nézve rendkívüli üdvös határozatokat hozott, amelyekből helyzetünk javulását joggal várhatjuk, másrészt iparunk gyakorlását komoly veszély fenyegeti.

A kereskedelmi miniszter úr egyetértve a belügyminiszter úrral, ugyanis nem hagyta jóvá a fővárosi törvényhatósági bizottság ama határozatát, mely a vendéglők, szállodák és sörházak záróráját eltörli, ehelyett azonban kilátásunk van arra, hogy üzleteinkben a záróra újra visszaállítatik.

Ha ez tényné válik, úgy iparunk túltömött tere oly hátrányt szenved, egyesek ekszisztenciáját annyira kétségessé teszi, hogy reszket a toll a kezünkben, midőn erre gondolunk.

De félre a sötét kétségkedéssel! Lehetetlennek tartjuk, hogy a tanács ily értelemmel határozatot hozzon. Józan észszel el sem gondolható, hogy maguk a város atyjai akarjanak ártani a fővárosnak, mert hisz ez az intézkedés egy csapásra megszűntetné az amúgy is lanyha idegen-forgalmat. Enélkül pedig Budapest egyáltalán nem tarthat igényt a világváros névre. A városi tanácsnak pedig az az érdeke, hogy a székesfőváros minden tekintetben fejlődjék, növekedjék. E kérdéssel más helyen bőszegesen foglalkozunk, még csak annyit, hogy míg a miniszteri leirat egyrészt a közlegő veszély érzetével tölt el bennünket, másrészt azonban elriasztja a reményekben gazdag új vállalkozókat, ami a konkurencziát elvégre mégis csak apasztja és helyzetünket némileg javítja.

Történjék bármi is, fő az összetartás, ami eddig — sajnos — nem nagyon erősen áll közöttünk. Együttesen sokat vihetünk ki, külön-külön semmit sem.

Az összetartást, a társas együttműködést legjobban fejleszti közöttünk a társas-vaecorák szokása. Az ismét megújuló vaecoráknak nem csupán szórakozás a czélja, amint eddig sem volt az. Iparunk legkomolyab ügyeit tárgyaljuk ott az Ipartársulat mindenkor jelenlevő vezetőségével. Saját érdekünk, hogy a jour-fixeken minél számosabban legyünk jelen a jövőben, mert vidám pohár-csengés között nem egy életrevaló komoly eszme született és születik meg ott.

Kiváló elnökünk magvas beszédei mindenkor híven visszatükrözik az ipar helyzetét, mindenkor megmutatják az irányt, a melyben mindnyájunk érdeke szempontjából haladnunk kell. Minél többen jelenünk meg tehát a barátságos jellegű, külsőleg vidám színezetű,

de belsőleg komoly czélú jour-fixeken, annál jobban védhetjük magunkat minden eddigi fenyegető csapás ellen, melyben sokat eltérni kényyszerült iparunknak — sajnos — elég nagy része van.

Wagner József.

Kávéssegédek helyzete.

Előző számunk e című czikke a kávésegédek körében élen feltűnést keltett. A beérkezett számos vélemény közül az alábbi kettőt tartottuk egyelőre közlésre alkalmasnak. Azt hisszük, hogy e mindig aktuális kérdéshez még többen is hozzá fognak szólni. Alapos nézet-nyilvánításoknak szívesen helyet adunk lapunk hasábjain. Az eddig beérkezett két legalaposabb közlemény a következő:

Megjegyzés

a folyó hó 1-én, a „Kávésipar Szakközlöny“-ben, az »egy számadó« által közlé tett sorokra.

Tekintetes Szerkesztőség!

A mennyiben a nevezett czikk alatt olyforma megjegyzést méltóztatott tenni, hogy az érdeklődők megjegyzéseinek becses lapjában szívesen ad teret, én tehát mint pincéz, tehát érdekeltem fél, bátorodom e czikkre vonatkozó nézetemet a következőkben nyilvánítani.

Az én szerény nézetem az, hogy az »egy számadó« urnak nagyon helyes gondolkozása, és szándéka tiszteletreméltó. De nem mindenben van igaza, mert ha sérti a pincézert a valóban kutyát illető »pszta« hívás, az nagyon természetes, de viszont azt sem lehet a vendégektől — kik tudatában vannak annak, hogy a pincézert egy oly szolgálta, a kinek az általuk adott »borravalók« képezik fő jövedelmüket — követelni, hogy őt megurazzák. Igaz, hogy ezikkirő ur nem is fejezi ezt világosan ki soraitban, de e szándékát jó színatu ember kiérzi belőle, mert azt írja, hogy a gyógyszerész segítse, a közhivatalnok, a kereskedő, szintén szolgálatot teljesít, mindazonáltal a velők érintkezők, ha figyelmüket magukra akarják vonni, illetve szolgálatukat óhajtják igénybe venni, nem illetik azokat »pszta« hívással. Ebben igaza van a czikkirő urnak, de ne tessék szem elől téveszteni, hogy az a szolgálat nagyban különbözik a miénktől, mert a nevezett szolgálattevők jövedelme nem függ a nálunk főszerepet vivő »borravalók« kapástól, míg ellenben a mi szolgálatunk, úgy a vendég valamint főnökeinkkel szemben, a legnagyobb szolgálta megadást és a lehető legnagyobb udvariasságot követel meg, ha csak valamennyire is súlyt fektetünk a jövedelmünk, illetve állandó alkalmaztatásunkra.

Azt is említi ezikkirő ur, hogy a »Jani«, »Feria« megszólítás sem helyénvaló. Ez ismét attól függ, hogy milyen hangsúlyozással lesz az kiejtve. Szerintem a vezeték néven való megszólítás az »ur« jelző nélkül több tiszteletlenségű áru el. A bizalmas jellegű hívás: »Jani«, »Feria« mindig fölér a »kérem« vagy »pincézert« hívással, a vezetékneven való hívás az »ur« jelző nélkül sokkal csekélyebb személynék tünteti fel a megszólítottat mint a keresztnéven való hívás. Szaktársaimra bizom itéllek meg, melyik hangzik szebben, »Jani« adjon egy kávét, vagy »Szilágyi« adjon egy kávét, szerintem az első bizalmasabb az utóbinnál, s ha már történik kell a vendégtől, akkor szívesebben türjük a bizalmas-kodást mint a kevelységet.

Nézetem szerint a »pszta« hívás kiküszöbölésére csak egy mód van, s ez az, hogy a pincézert bírja a főnök beleegyezését, hogy az ilyen hívás ne kötelezze a figyelemre, s erről szabad legyen neki az illető hívónak udvarias modorban fölvilágosítást adni.

A pincézert egyik fő hivatása amugy is a szemfülesség,

Dupla villam-delejes kereszt vagy csillag.

R. B. 86967. sz. gyógyít és felvidít jártalás mellett köszvény, rheuma, asthma, álmatlanság, fülzugás, ischias, nehéz hallás, idegesség, étvágytalanság, fogaíjás, sápkor, migrén, szívdobogás, tehetetlenség, fejf. játs, epilepsia, eskor, valamint minden idegbanálatmat. Még 20 éves betegségek is teljesen meg lettek vele gyógyítva! Oly betegek, kik 20 éven túl szenvednek, akik influenzaiban vannak, különösen ajánlható a legújabbán javított négy- és hatszoros villam-delejes R. B. 86967. sz. Azon beteg, aki az én készülékemtől legfeljebb 45 nap alatt meg nem gyógyul, pénzt visszakapja. Ahol minden kísérlet hasztalan tessék az én készülékem használni. A köszönő-íratok iródam-ban megtekinthetők.

A kis készülék 2 fnt / **A nagy készülék 3 fnt**
csak gyermekekül és érzékeny / rögzítébe legfeljebb 20 napig tartó
nélkül alkalmazandó. / betegségeket alkalmazandó.

Utánéltel vagy előleges fizetés mellett küld szét a központi elaru-ító-hely a bel- és külföld részére

MÜLLER ALBERT Budapest, V., Kálmán-utca 19. S.

Főraktár: Garam G. Budapest, V. ker. Lipót-körút 21. A Petrócska N. Budapest, IV. Bécsi-utca 2. Páter G. Ujpest. Irtán-tör. II. Prussias és Juna Debrezen és minden jobb drogistánál Magyarországon.

s ha a vendég annyira türelmetlen, hogy azt a pár másodpercet, a mely idő alatt a pinczérnek őt okvetlen észre kell vennie, nem bírja bevárni, akkor hívja a pinczért keresztnevet, vagy ha azt nem ismeri, úgy zörgessen kissé az asztal, pohár vagy gyufatartóval, s ezt mindig szívesebben veszi a pinczér, mint a tényleg kutyát illeő »pszé« hívást.

Ha tehát a tisztelt »egy számadó« ur ezélt akar érní, akkor a Kávésók és Vendéglők ipartestületének gyűlésein ily értelemben tegyen felszólalást és kérje ehhez az igen tisztelt főnök urak hozzájárulását.

Megjegyzésem befejeztével maradok kiváló tisztelettel „egy pinczér olvasó“.

II.

Legyen világosság!

Nem az első ezikk volt már az, melyet legutóbb olvastam a »Kávésipar Szakközlőnye« hasábjain »Egy számadó« aláírással, a pinczérnek társadalmi helyzetének mívtóláról.

Az okok között azonban egyet sem találtam olyan-nak, a mely az én nézetem szerinti igazságot tartal-makta volna.

Mindazok, kik czikkbenk öntik ki keserveiket, mind-dig csak a vendégeket okozzák és azoknak megjavulá-sától várják egyéni értékünk megnövekedését.

Pedig első sorban is magunk körül kellene szét nézni, mert mindennek van kiindulási pontja. Ha az ember megelégedni akar, akkor nem száll a völgybe, hanem megmészra a hegyet, és ha egyszer fönt van, akkor meghódította a hegyet és az kénytelen elismerni, hogy vele egyenlő és többé nem görgeti lefelé, hanem tartja.

Kimondom az igazságot, legyen világosság!

Az a hegy, melyet nekünk megmászni kell, a saját munkaadónk, a saját főnökeink jóindulata. Nem a vendégeket, hanem főnökeinket kell felkérni a velünk való humánus és mind-nekfőlött igazságos bánásmódra.

Mert ma már a tisztességtelen konkurrenzia a kávév urakat annyira elkeserítette, hogy nem látják meg a legutózzottab követelést sem vendégeik részéről.

Hiszzen azokat az ugynevezett kávéházi hiénákat mindenki ismeri, csak maguk a kávév urak nem.

Elfoglultságuk annyira megy, hogy egyetlen egy hiba, a legesekevényeb feledékenység vagy tévedés, a mi az ilyen vendéget rögtön pánszra készíti, már nem is óvás vagy figyelmeztetés, hanem rögtönítélet, a mi rend-szerint azzal végződik, hogy a legtisztességesebb ember stante pede kényerét veszíti.

Othton aztán tünődhetik, mint Marius Carthago romjain, hogy mi volt az, a miért ő neki a munkabíró, eszes és becsületes embernek, készületlenül, reményei-vel, esaládja boldogságával égszerre kényér nélkül kell állania.

Nem tulzok, ha így fejezem ki magamat, tudják ezt azok nagyon jól, a kik ismerik helyközvetítésünk mizeriát.

Kérdem már most az igen tisztelt »Számadó« urat, miképp tartja kivételnek azt az indítványt, hogy a vendégeket szoktassuk rá arra a bánásmódra, melylyel nekünk is tar ozik ép ugy, mint az üzleti világ bármely alkalmazottjának.

Más üzleti téren az üzlet főnöke ismeri segédeinek, alkalmazottainak értékét és a becsületességét, a művel-tséget nem csak megkövetelni tudja, hanem honorálni is, erkölesileg egy mint a nyagilaga.

És mi történik mindánk? Sok pinczér némely főnök részéről a legnagyobb bizalmatlanságban részesül; több főnök daczúra annak, hogy a legnagyobb kávéháznak is alig van öt-hat pin-czérnél több, mégis pinczéreinek még csak a nevét sem tudja, hanem egy mint a vendégek »pszé«-tel szólítja magához, ha szolgálattát igénybe akarja venni.

De tisztelet a kivételnek, hála Istennek nem minden kávév ilyen. Vannak — és ez a nagy többség — kik nem haladnak ez uton, hanem nap-nap után szép példáját adják annak, hogy személyzetüket megbecsülik. Ott tanulnak a vendégek is.

Különösen azok az üzletek tarthatatlanok, a hol nem a »gazda szeme hízalja a nyáját«, hanem azt rábizza egy főpinczérre, a kinek sokszor nines egyéb kvalifi-kációja, mint az óvadékja.

Az ilyen főpinczér aztán ugy gazdálkodik a személy-zettel, hogy nem tőr meg maga mellett olyan felszol-gálót, a ki ötlet rutinban, műveltségben fölülmulja. Hanem körülveszi magát magához hasonló, illetve nálánál alacsonyabb képzettségű emberekkel, a kik neki kezére dolgoznak. Az ilyen személyzet aztán, főpinczérével élén, darabos modorával, sokszor rosszul alkalmazott önérzeteskedésével teljesen alássa a kávévességét amugy is elég alacsony fokon álló reputációját.

Telhat ne keressünk ki a vendékeken semmit, mert az a vendég, ha azt látja, hogy 17 krajezarért meg kaphatja a fél világot, hát meg is követeli.

Hanem szoktassuk rá főnökeinket, hogy mikor a vendég és pinczére közti differenciát kell elintéznie, intézze azt igazságosan és humánusan. És ne sajnáljon egy vendéget elveszíteni akkor, mikor megtarthat egy munkatársat, kit saját érdeke is kötelez, hogy az el-veszett egy helyett tíz másik vendéget szerezzen.

Azért azt mondom pinczérnek: Beesüljétek meg ven-dégeiteket, mert ezek között az igazi vendég ugys megbecsül titeket is. Tizenhárom évi tapasztalatom

bizonyítja, hogy nagyműveltségű ember sohasem go-romba, a krákellel szemben pedig az egyetlen fegyver, a szellemi fölny érzetése.

„Egy felszolgáló“.

Azok a t. olvasóink, kik e kérdéshez hozzá kívánnak még szólni, folyó hó 26-ig kézirataikat okvetlen küldjék be, mert később érkezőknek már bajosan adhatunk hasábjainkon teret.

Az orfeumokról.

Vízet önteni a Dunába, vagy könyveket vinni Lipésébe és lámadni az orfeumokat: egyre megy. Annyit irtak már e thémáról, annyiszor kikeltek már az orfeumok és »zengeráj«-ok ellen, nemcsak a szakmánk érdekeit képviselő lapok, hanem kivétel nélkül az egész fővárosi sajtó hogy a további teendő e téren már nem minket, hanem a ható-ságokat illeti.

Sajnos azonban, talán sehol a világon nines a sajtónak oly csekély tekintélye, oly kevés befolyása a közügyek vezetésére és a közérdekre, mint ép nálunk Magyarországon. Beszélhetisz jó magya-rom, amennyi akarsz, irhatsz annyit, hogy belé-szakad a kórmód, — egynehány kávéházi olvasó csendes lelkesedésén kívül firkadnak egyéb hatása nines. Az egész hazai sajtó rautalhat erre vagy arra a bajra, az egész közvélemény követelheti ennek meg annak a dolognak megszűntetését vagy behozatalát, az irányadó körök kutyabí se veszik a közhaját, a hivatalos czopf esőkönyvőségén hajó-törést szenved minden joakarát. Bezeg, nézzük csak mas országok viszonyait, és mindjárt meg-láthatjuk, mily szerepet játszik ott a sajtó. Hogy messze ne menjünk, ugyan mi másnak köszönheti Dreyfus pörének revízióját, ha a francia sajtó tekintélyes része partállásnak nem? Ha a Dreyfus-est nálunk történt volna, fejére állhatott volna az egész magyar közvélemény, — a zsidó kapitány továbbra is csak az Ördögnyit rabja marad.

Nem akarunk tehát megint, mint már szá-m-talanszor tettük azt mi, és tették mások is — persze hasztalanul, »a belügyminiszter ur figyelmét e dologra felhívni«, ugys hiába tennők, a nagyméltóságú ur nem olvassa a mi szerény lapunkat, vagy ha véletlenségből át is futja, nem sokat törő-dik a mi panaszainkkal. De könnyíteni velünk a lelkünkön, ha legalább magunk közt elpanaszol-hatjuk bajainkat, mert hisz, mint mondani szoktak : mego-ztolt szenvedés csak fél szenvedés.

Az orfeumok intézménye nyugatrol, különösen Nemet- és Franciaországból jött át hozzánk, és sajnos, nagyreszt mind máig megtartotta idegen jellegét. Ha azonban összehasonlítjuk az említett államok orfeumait a mi »zengerájainkkal« (tisztelő a csekély kivételnek) mindjárt szembe ötlök a nagy különbség, mely ezek között van. Mig ugyanis az ottani orfeumok elsőrangú műintézetek, hajlékai a muzsának oly műsorral, mely sok színházéval vetekedik, nálunk ugylátszik az orfeum deszkái csak arra valók, hogy azokon néhány chanssonette éle-medett bajait fítogtassa. A külföldi közönség azért jár orfeumba, hogy ott műfelvezetést találjon, nálunk ezt hiába keresné, de nem is keresi, mert csak azért megy oda, hogy az énekesnőkkel az előadás után orgiákat rendezzen.

Tisztességese család nálunk ilyen helyre nem is teszi be lábát, mert ezen helyiségek többnyire találkozóhelyei a demimonde-oknak, kik itt úzik a legszemermetlenebb vásárt.

Kik kepezik a kávéházak és vendéglők törzs-közönségét? Csekély kivétellel a fiatal emberek, garçonok és agglégények, kik szívesebben időznek a kávéházak fenyes termében, mint rideg legény-lakásukban. A napról-napra gombamódra szapo-ródó zengerájok, repülő orfeumok azonban lassan-kint ezt a közönséget is elvonják főlnök, mert természetes, mi nem vagyunk képesek csekély pénzért nyújtani azt, a mit azok — számítva az emberek könnyelműségére — túlesigazott árakért szolgál-tatnak. Bor és kávéhoz ráadásul mi nem adhatunk megvásárolt csókot is.

Kérdem most már, miből fizessük mi a horri-bilis nagyságu adókat, lakbéréket, terheket, miből éljünk, ha helyiségeink az ürességtől konganak, mig az orfeumok napról-napra színhelyei valóságos bucsujárásnak? Ideje volna már, hogy az illetek-körök gátat vessenek ezen üzelmeknek és kény-szerítsék az orfeumokat, hogy rossz bor és festett arcok helyett több műfelvezetést nyújtsanak. Nem-csak egy törékvő, tisztességese osztály megelheté-seről, hanem a közérkölesiségről is van szó. Csak ugy emelkedhetünk a művelt nyugati államok sorába, ha a zengerájokat átengedjük azon orszá-goknak, a hová valók: Szerbiának és Kelet-Rumé-liának.

Szalay József.

Iparpártolás.

A »Mészárosok és Hentesek Lapja« folyó évi julius hó 14-iki számában fenti czim alatt kitünő vezércikk jelent meg Komáromi Sándor lap-vezető és a hazai szakirodalom egyik legkiválóbb munkása tollából. A czikk általános ipari érdekű, és így a mi iparunkra is vonatkozó, miért is egész terjedelmében közöljük :

EGY GYERMEKKOCSI
meg a legjobb állapotban **ELADÓ**
Kecskeméti utca 5, a ház mesternél.

„MARGIT“
GYÓGYFORRÁS

Margitforrás-telep (Bereg-megye).

A budapesti m. kir. egyetem vegyelemzése szent kevés szabad szénsaván, ellenben sok szénsavas nátriumot és lithiumot tartalmaz. Ezen tulaj-donságai azok, melyek a hasonló összetételű vizek fölé emelik. Felfűtő hatásu a légutat s tüdő hurutos állapotainál, különösen szívós váradék esetén: tüdővégyeseknél, ha véz-szere való hajlandóság van is jelen, a „Margit-víz“ meghecsülhetetlen szolgálatokat tesz kevés szabad szénsavánál fogva. Kiváló hatást látni tőle a gyomor és belek hurutos álla-potaínál, főleg azon esetekben, hol a fölös meny-nyiségben képződött sav oka a rossz emésztésnek.

A hűgysavas sok lerakódását akadályozván, be-cses szolgálatot tesz továbbá a hólyag hurutos bántalmánál, a kő- és homokképződés este-teiben, miért is a budapesti és bécsi egyet-em orvosainarál, mint az orvosvilág egyéb előkelősegei a legszívesebben használják, előnyt adnak a „Margit“-forrásnak a hozzá hasonló összetételű gyógyvizek fölött.

Mint ivóvíz
kiváló óvoszernek bizonyult járványos beteg-ségek idején, főleg typhus ellen.

Mint borviz általános kedveltségnek örvend.

Főraktár:
ÉDESKUTY L. ásványvíznagykereskedés
es. és kir. udvari szállító BUDAPESTEN.
Kapható minden gyógyszerárban, fűszerkeres-kelesben és vendéglőben.

SZT.-MARGITSZIGETI
ÜDÍTŐVIZ

a legkiválóbb és legolcsóbb
ásványos savanyúvíz
és
egészség-ápoló ital.

Külön eredménytel használhatatik:

köszvény-, gyomor- és bélbajoknál, garat-, gége-, tüdő- és hólyaghurutnál.

Kapható: Legtöbb gyógyszerárban, ásvány-víz-, fűszerkereskedésben és vendéglőben.

FŐRAKTÁR:

WERNER ADOLF-nál
(FRUM ISTVAN UTÓDA)

Budapest, II., Batthyány-utca 3. sz.

Telefon 90—97.

Főhercegi Szt.-Margitszigeti felügyelőség.

»Nagyon pártolják most a magyar ipart; tetszik tudni, ugy — papiroson. A főváros adta ki a nagy és nevezetes jelszót. Pöcsétes levélre írta s most ennek a pöcsétes levélnek visszhangjától zeng az ország. Ugyanakkor, ha jól emlékszünk, a főváros saját házi nyomdájának kiegészítésére újabb beruházások megítélét határozta el.

A nagy magyar iparpártolás közelről nézve ilyen. Papiroson az elv, hogy áldozatoktól sem riadunk vissza, ha a magyar ipart kell megéltetésében segíteni; a gyakorlati életben ellenben magunk állunk elő, hogy éppen csak a megéltetés nehezítsük, vagy pláne lehetetlenné tegyük. Példa erre a fővárosi házi nyomda s az iparosok-nak olyan megadózatlansága, hogy kénytelenek üzletüket beszűntetni. A fogyasztási adókat is most emelték, a mi szintén csupán az iparpártolás okából történik, mivel-hogy: hadd fizesse meg a gyárak munkása és a kisiparos, a kik italt, húst, czukrot fogyasztanak, azoknak a kedvezményeknek az árát, a mik egyrészt a nagyiparnak, másrészt pedig azoknak a nagyuraknak kellene, a kik vadat, halat, baromlit esznek és ezt pezsgővel, rajnai, tokaji és egyéb ilyen nagyértékű italokkal öblögetik.

Sajnos, az iparpártolás nálunk egy nagyon régi frázis. Több mint ötven éves multja van. Koronkint föléled s új stílvirágokkal ékeskedve jelenik meg; azután megint pihenni tér, eloszlik. Most megint azt az időt éljük, a mikor a régi frázisba életet helnek s a szappanos vizből számlázással fújt gömböskék pompáznak a napfényben. Hadd dadogjon végre az iparos melle is, hogy őt »pártolják«. És kik pártolják? Az urak, a kiknek a gyoles ingétől kezdve egészen a zongorájukig, a szivaruktól egészen a 10 órai uzsonnájukig minden idegen.

Meg tudjuk érteni, hogy a dolog így van és esőppet sem haragszunk azokra, a kik mindenben a legjobbkat keresik s mert teljes rája, hát meg is szerzik Ostobaságzat kívánni, hogy iparpártolás címén az ember lemondjon minden kényelemről és minden vívmányról, mit az ipari technika elért. Az iparpártolás sokszor föltámasztott frázisba ép ezért nem tudott felszázadnál hosszabb idő alatt kifejtett magyar ipart teremteni s ezért nem lesz arra képes a jövőben sem. Hiszen a multban a frázisok-nál többet is próbálkoztak. A honi iparvédő-egyesület, melyet 1841-ben Kossuth teremtett, a jelszón kívül egyebet is esatába vitt, a magyar ipar védelmére. 138 fők-egyesülete volt a vidéken, megannyi avval a feladattal és ezáll, hogy a házak küszöbén állítsák föl azokat a vámsorompókat, melyeket a magyar ipar védelmére egyébként megszerezni nem tudtak. Bankot is alapítottak ipari czélokra; Kossuth mellett Deák Ferencz vett részt a mozgalomban; a jelenlegi Magyarországnak tehát legkiválóbb két szelleme. És mégis odutótt a magyar ipar, hogy Baross Gábornak újból kellett kezdenie fölépítést.

Két baj rágódott a magyar ipar életerején azóta, mióta csak észrevették, hogy megteremteni kellene. Az egyik a vámvédelem hiánya, a másik az ugynevezett iparszabadság. Külön-külön mindenik is elég baj az iparra nézve; de nálunk 1872 óta mind a kettő együtt van. A vámvédelem az Ausztriával való közös viszony lehetlenné tette; az iparszabadságot pedig az 1872: VIII. t.-cz. az első ipartörvény, szabadította a nyakunkra. Vámvédelmet szerezni a magyar ipar számára máig sem tudunk, bár azok az országok, melyek ettől eltekintettek, s a melyek eleinte a legsúlyosabb érv voltak a mellett, hogy a vámvédelem hiánya Magyarországon sem árt — az egy Anglia kivételével — valamennyien vámsorompókkal védik iparukat. Az iparszabadság szabadosságain megpróbált ugyan az 1884: XVII. t.-cz., az új ipartörvény, segíteni, de hát a kik a helyzettel ismerősök, azok tudják, hogy e törvényvel nemcsak nem válták útját az iparüzési szabadosságnak, de iparügyi intéző köreink azóta is egyenesen kedvezményezik azt s a törvénynek szándékosan hagyott réseiben erre elég alapot találnak vagy keresnek.

A magyar ipar tehát két malomkö közt őrlődik szünetlenül, a helyett, hogy erőre tudna kapni. Az egyik malomkö a vámsorompó hiánya, a másik az iparszabadság, vagyis a kontárok és iparilag képzelt elemek részabadítása a kézműves természetű iparokra.

Ilyen viszonyok között mindig hiába fogjuk »pártolni« a magyar ipart, fejleszteni azt így nem lehet. A magyar ipart megőrlő két malomkö közül egyet legalább okvetlenül el kell távolítanunk. A vámsorompót, a leg-hathatósabb védelmet, egyelőre megszerezni nem lehet. Államférfiaink zöme ezt nem is akarja. Tehát a másik malomkö eltávolításában kell a magyar iparvédelem remediáját keresni.

Nem kívánunk a zárt testület rendszerhez (ezéh) visszatérni, de a szakképzettség legteljesebb védelmét sürgetjük. Ez nem a verseny kizárása; csak a hivatali elemek sorsának, képességeik érvényesülésének biztosítása. E nélkül nincs fejlődés, nincs különösen rendszeres fejlődés. A mig a gaz, nyom, dudva lepi el a virágágyakat, nincs ott szemnek tetsző virulás. Még a veteményes ágyakat is gyomlálni kell, hogy az értéketlen homli le ne kösse az életerők egy részét. Ha az ipari szakképzettség megkapja a teljes védelmet, erőre kap és önmagából kifejűdök. Maga a belső ösztön fejleszti. A kisipar közeledik majd a gyáriparthoz és felszívja a fölételeg elemeket. Lehet a gyáripart is fejleszteni, kell is; de a foganatba vett iparstatistikából kiderülő eredményekhez képest kell a fejlesztést tudatosan irányítani. Hübele Balázs módjára nem mehetünk tovább.

Ha az iparpolitikába tudatosság költözik, az iparpártolás önmagától megjő, de nem a papiroson, hanem

gyakorlati értékkel. Csak rendet kell teremteni és rendszert, a minek megismerés az alapja. Az iparosság az ő országos kongresszusain szünetlenül az ipartörvény revizióját sürgeti s ennek révén különösen a szakképzettség védelmét. Ő maga bizonyára legilletékesebb bajai okainak megállapítására és mégis az ő illetékes itéletét eddig semmibe sem vették. Csak dolgokat erőszakkal, melyeknek esődjét látják, érezik mindenek; mert hiszen ha nem látnak, nem éreznek, akkor nem panaszkodhatnak fejletlen magyar ipart és nem kellene olyanfajta éther-injekciókat használni a magyar ipar fölfrissítésére, fölélesztésre, minő az — iparpártolás.

Idegen országokban az iparpártolás frázisának iparosok-naként való fölélesztése helyett iparvédő törvényeket hoznak. Németországban s magában Ausztriában is se szere, se száma az ipartörvény-módosításoknak, nálunk azonban még mindig az országoserte panaszolt ipartörvény kényszer-zubbonyával nyomorítják az ipari fejlődést.

Még az érvényben levő 1884-ik évi ipartörvény rendelkezésének pontos végrehajtásával is élélhetne ideig-óráig a magyar ipar; de hát a rendelkezések pontos végrehajtásának ellenőrzéséről — legalább ami a szakképzettség védelmét illeti — lelkiismeretesen kellene gondoskodni.

Ez is többet érne egyelőre annál a frázisnál, mit a főváros iparpártolás címén föllevenített s a mitől a kis-bürgödi kaszinókban is annyira megvadulnak az urak, hogy a esatakiállást lelkesen visszhangozzák, de csel, morva és angol posztóért, prágai és westfáliai szonkóért, amerikai szalonmáért, francia pezsgőért, német és olasz borokért kiabálnak.

Ne csináljunk konvencionális hazugságokat. Ne »pártoljuk« a magyar ipart, hanem adjunk neki módot a megerősödére és kifejlődésre. Ehhez nem eshetőségtől függő ad hoc iparpártolás, hanem minden esetben mértéket szabó törvény, igazság és jogvédelem szükséges.

A női kiszolgálásról.

A nő ma rohamosan hódít magának minél nagyobb teret a társadalmi életben. Értjük és melánnyolni is tudjuk ezt a jelenséget. Isten ments, hogy mi elzárkóz-nának az elől a felfogás elől, hogy a nőt épen annyj jog illeti meg a társadalomban, mint a férfit. Helyénvaló, sőt fűdös dolog az, hogy ma már nemcsak a magán-, hanem a közhivatalokban is megtaláljuk a nőt, igaz, hogy egyelőre még csak könnyűbb fajta munkával elfoglaltva, azonban előjövend az az idő is, midőn a nők épen oly fontos feladatok megoldásával fognak megbiznati itt is, mint a férfiak.

Mert nézzük csak a női előre törését hivatalon kívül, az u. n. »honoratiore pályákon«. Ma már vannak orvos-nők és bölcsész-nők hazánkban is, mig Amerikában, sőt Svájcban is képesek találni a nőt az ügyvédi és bírói pályákra is. Ez előbb utóbb nálunk is így lesz. Ismételjük, hogy mi csak örülni tudunk e versenynek, mert elvgre is ha a gyengébb nem valamelyik képviselője elég tehetséget és kitartást érez magában valamely tudományos pályára, miért nem vehetne fel velünk a versenyt?

A »losszu haj, rövid ész« közmondás nem bír alap-pal. Ezt valamely nőgyűlölő találhatta ki a női nem boszantására. A nő agya, ha kisebb is valamivel az orvosi tudomány szerint a férfénál, ugyanarra a működésre képes és alkalmas, mint az utóbbié. Azt állítani tehát, hogy a nő nem bírja ki velünk a versenyt, elfogultság.

Szivesen látjuk a nőt minden pályán, egy-kettő kivételével. Ezt sem a mi érdekünkben, hanem az övékben, mert nekünk, férfiaknak, vajmi keveset árt a női verseny. Hisz szegénynek hallatlan olesó díjazásért oly munkaerőt szolgáltatnak, mely a mai viszonyok közt csakugyan esodlatos nagyságu. Egészen az ő érdekük-ről van szó akkor, midőn kijelentjük, hogy sajnálattal látjuk őket oly pályákon, mely nem nekik való, nem pedig épen azért, mert nőnek szültek és mert mi a nőt szeretjük magasabb lénnyek tekinteni.

E pályák egyike a pinczéség. A pinczéri pálya egyike ama tisztas pályáknak, melyeken csak nagy küzdelemmel, sok megalázást és félreértést türve lehet haladni.

A pinczéségnek oly egyelőre orvosolhatlan hiányai vannak, melyeken segíteni, még pedig gyökerezen és alaposan segíteni a jövő zenéje. A pinczéri pályának azonban egyik alapföltétele: hogy reá férfi való, nem pedig nő.

Hosszadalmas és hiábavaló munka volna leírni azt, hogy miért nincs e pályán nőnek helye, aki azonban egy kissé gondolkozik csak, azonnal reá fog jönni, hogy a nőnek nem annyira hasznára, mint kárára van a pinczéség, nem mondom anyagilag, hanem moráliter. A nő pedig épenséggel nem használ e pályán. Hiszen a női kiszolgáló munkája nem munka, csak látszata ennek, azt pedig mondani sem kell, hogy daczára ennek, a nő mégis nagy károkat okoz e pályán a férfiaknak. A női kiszolgálás oka annak, hogy sok szegény család pinczér hónapokig állás nélkül járék. A női kiszolgálás okozója annak is, hogy némely vendéglő menete emm kielégítő. Mert vannak ugyan emberek, kiket ez a rendszer vonz, de tulnyomó azoknak a száma, kik emiatt mindenféle okokból elkerülik a helyiséget. Még jó, hogy nálunk, nem ugy mint külföldön, ritka az oly vendéglő, melyben kizárólag csakis nők szolgálják ki a vendégsereget.

A nő, mihelyt a pinczéri pályára megy, rögtön veszít értékéből. Az e téren uralkodó felfogás szerint minden

Deckert és Homolka

villanyos műszaki-intézet
A világ-
hírá „Graft mikrotelefon“ feltalálói és szerkesztői.
BUDAPEST
GYÁR: RAKTAR:
VI., Izabella-u. 88. V., Dorottya u. 8.
Szállítanak

szálloda-sürgöny-
és telefon-berendezéseket,
szálloda-harangokat,
villámhárító- és villamos-világítási-
BERENDEZÉSEKET
olcsón, solid és szakszerű kivitelben
jótállás mellett.

A t. vendéglős és kávé uraknak ajánlja magát
VERES IMRE uri- és női-
czipész
BUDAPEST, VI., Lovag-utca 22. szám.

Gebrüder 1860. Gebrüder 1860.

JOHANN SZINELL
Glasfabriks-Niederlage
Budapest, V., Mária Valéria-utca 3.
Empfehl dem geehrten Publikum seine Niederlage in grösster Auswahl von Glas-, Porzellan-, Lampen-, Spiegel- und Bilderrahmen-Waaren. — Hält in grosser Auswahl mit staatlicher Kronen- und chuang versene Hotel-, Gasthars- und Wirt.shaus-Einrichtungen u. zw.: Biergläser, Weingläser, Wein-Stutzen und Brauntwein-Flaschen zu billigen Preisen.

Der beste Ventilator.

Műfogak és Fogsorok

a legjobb minőségben és a legutányosabb árak mellett készíttetnek — anélkül, hogy a gyökereket el kellene távolítani — 10 évi írásbeli jótállás mellett.

Hivatalnokoknak 50%-kal olcsóbban.

Kívánatra részletfizetésre is.

KEMÉNY E.

BUDAPEST,
VII. ker., Klauzál-utca 2. szám, I. emelet
a párisi nagy áruházal szemben.

„Artesia“

budapesti vendéglősök szikviz- és pezsgő-italok
gyára részvény-társaság Budapesten,

VII., Egressy-út 20/c.

Az Artési savanyúviz a legjobb és legegészségsőbb üdítő ital ugy borral, mint bor nélkül.
Elismert orvos-tanári tekintélyek által **gyomor és emésztési** bántalmak megszüntetésére ajánlatot.

Ezen savanyúviz, mely Budapesten a legolcsóbb azonbankivül 1/2 — 1 és 1 1/2 literes porcellán dugóval, légmentesen elzárt palackokban pontosan házhoz szállítunk, lehetővé teszi, hogy a legszegényebb ember is, kevés pénzben, megszabadulhat, olyan betegségtől, melynek gyógyítása sok pénzt és sok időt vesz igénybe. A vendéglős uraknak az Artési savanyúvizet 2 literes parafa-dugóval elzárt palackokban is szállítjuk.

Vidéki megrendések pontosan eszközöletnek
Telefon 25—57.

vendéget feljogosít arra, hogy vele tréfáljon, neki két-értelmű szavakat mondjon stb.

Feltéve, hogy egy nő pusztán kenyérkereseti szempontból választja a foglalkozást, bármily tisztességes, bármily erkölcsös is különben, el kell romolnia, mert elrontják a körülmények.

Világos tehát, hogy egyéb okok mellőzésével is, már ebből is világos, hogy nőknek a pályán nincs helye. Ide férfi kell, szorgalmas és kitartó, hivatását komolyan fel-fogó férfi, nem pedig a munkát markírozó, a vendégekkel kaczerkódó, ide-oda mosolygó, 90°-ban könyöklő, az igazi fáradságos kenyérkeresettől irrtódó, ezirrákoldni szerető, különben teljesen tartalmatlan, az erkölcsi hanyatlás lejtőjén súlyedő nő.

A Jani szerencséje.

Írta: Békei József.

Már lehet vagy két esztendője, hogy özvegy Bogdán Péterné asszony, a nyarád-füredi »Vörös ökör« fogadó csinos és szemrevaló tulajdonosnéja, a kinek kedvéért évek óta messze vidékekről özönöttek az úri vendégek Nyarád-Füredre, nehaj Bogdán Péter batyánkat eltemette. A megboldogult élete nem volt valami boldognak mondható a nagyon csinos Boreza asszony oldala mellett, mert a tűzről pattant menyecske nagyobb ur volt a háznál, mint nehaj Bogdán Péter batyánk, és ha olykor-olykor piros nyelvcséjéket megeresztette, Péter batyánk hosszú fajtékpipájával szó nélkül elsmorfordult hazulról és csak akkor tért vissza, mikor már azt hitte hogy a vihar elcsendesült, igaz ugyan, hogy a cselepatékra mindig Péter batyánk adott okot egy-egy élete párjához intézett csendes intelmével, a kinek oka rendszer az volt, hogy a menyecske ezzel vagy azzal a vendéggel kissé barátságosabban beszélgetett a kelleténél, de hát ez megbocsátható volt neki, mert ha az ember, akaron mondani az asszony huszonöt esztendő, a ferjem uram pedig az ötven felé hajlik, melyik az a menyecske, a ki másképen cselekedett volna.

De hát ezek már elmúlt dolgok. Boreza asszony pedig, ki ferje életében, habár ez kissé nehéz volt is, példás hűséggel volt mindig irányában, már két esztendő óta viseli tisztességesen az özvegyi fátlyót. Nincs az az Isten teremése, a ki eldicsékedhethik azzal, hogy Boreza asszony vérsipos ajkáról csak egy arva csócsokscát lophatott volna, pedig hát tessék elhinni, hogy a »Vörös ökör«-nek nem egy aglegyenly törzsvendége, no meg a házasság embere közül is egy-kettő majd megveszekedett a szép asszony után, de hiába, mert ő ugyan egyformán nyajas volt mindenkivel, azonban jaj lett volna annak, a ki csak tréfából is át merté volna hirtelen karolni karcsu derekát. Az egyik szeme világa, ha mindakettő nem, bizonyosan oda lett volna, mert a menyecske hirtelenkező volt és kicsi kezéin körmei nemcsak rózsásak, hanem élesek is voltak.

Boreza asszony azonban, habár nem egy igen tisztességes kérője volt, egyelőre még nem akarta letenni az özvegyi fátlyót. Azt gondolta magában, hogy megvárja az igazit, a ki iránt ő is jó szívvel tudna lenni, mert az eddigi kérésekkel, hol ezzel, hol meg amazzal, de mindenesetre hibával bírtak. Az egyik például nagyon szerette az itókat, a másik pedig bormemissza volt. Már pedig Boreza asszony szerint sem az egyik, sem a másik nem járt a helyes úton. A férfiak szerinte okvetlen kell innia, de sem sokat, sem keveset. Mert a ki sokat iszik, az garázdta természetű, a ki pedig egyáltalán nem iszik, az rendszeren zsemes, takarékoskodó. Szóval, Boreza asszonynak igen furcsa felfogásai voltak a férfiakról. De hát nem is vehetjük őrle az azt rossz néven, mert a megboldogult Péter batyánk oldala mellett elég ideje volt gondolkoznia a férfiak minenüsergő és unalomban eltöltött nyolcz esztendő után jó is, ha a menyecskek megmondolják, hogy kinek szentelik másodsor hívesi hűségüket. A »Vörös ökör« nagyon jó fogadó volt, nyaron a fürdő-évad alatt a későn érkező vendégek már semmi úron sem kaptak szobát benne. A kik pedig ott laktak, értem a férfi-nepséget, azok a szép asszony kedvéért olyan murikat rögtönöztek mindennap, hogy csak úgy zengett bele a Tátra. Tehát Boreza asszony, eltekintve testi bajaitól, még ugynevezett jó parthie is volt.

Tudta ezt nagyon egy szomszéd falubeli kisbirtokos, a kinek ingatlanán már több volt a teher, mint sok és ennek folytán mindennapos vendége volt a »Vörös ökör«-nek.

Kanizsai Adorján ur, így hívták őt, küsmervén a szép asszony szokásait, aszerint tartotta magát s habár vagyona leginkább torkán folyt le, valahányszor két fakójával Nyarád-Füredre rándult, mindig olyan szelidnek mutatta magát és oly mérsékeltlen fogyasztotta a jöföle bort, hogy Boreza asszony, kin-k Adorján ur deli termete már az első napon megtetszett, szép férfias bajusza pedig különösen felkeltette érdeklődését, mondhatni nyajasab volt vele mint a többi vendégekkel.

Emiatt már majdnem forradalom ütött ki a »Vörös ökör« törzsvendégei között és az utóbbi időben, midőn már a kőszja hír azt rebesgette, hogy özvegy Bogdán Péterné asszonyság aighan-nem nemes és nemzetes Kanizsai Adorjánnévá készűl lenni, az igazoltság tetőpontra hágtott.

Legjobban fájt azonban mindenek között a menyecske részrehajlása miatt a Jani főpincér szive, ki már ötödik esztendője, hogy nyaron át a »Vörös ökör« pénzügyeit igazgatja és ugyancsak ötödik éve, hogy kebeleiben gyengéd érzeményeket táplál a szép fogadósne iránt.

Baló János volt Jani ur polgári neve, pályáját mint borfiu egy előkelő fővárosi vendéglőben kezdette és mint szorgalmas és mértékletes munkása iparának, csinos kis vagyonkával is birt mar, a mely szerinte nagyon elősegítette volna a »Vörös ökör« értékét, ha a szép asszony belegegyezésével egyesíthette volna azt nehaj Bogdán Péter batyánk hátramaradt vagyonával, a mely ezidő szerint Boreza asszonyt telte duplán értékessé, mert hát sajnós, gyerek nem volt a házánál.

Baló János, vagy nevezzük őt a vendégek szokása szerint, Jani, ugy a harminczas évek felé hajló, igen csinos fekete bajuszu ember volt, így tehát Boreza asszony ebbeli kívánalmainak is eleget tett volna. Igen ám, de a menyecske, kit a folytonos úri társaság egy kissé elkapottatta tett, egy esztendő előtt kereken megmondotta neki, midőn kezét és szívét kérte tőle, hogy ő bizony nem lesz pincér felesége, mert így meg amugy, de ha ő akarja, hát minden újjára tiz úri kerőt is kaphat. Jani a terjedelmes kosár után nem lépett ki, hanem abban bízva, hogy viselkedésével majd csak megnyeri a csinos asszonyka kegyét, továbbra is megmaradt, és »fajramt« után magányos kamrájában minden éjszaka a Boreza névvel ajkán aludt el. Kitartással akarta elérni a célit, mert egy-egy önefelelt mosoly vagy kacsinás, mindig újból felélesztette a reményt.

Midőn azonban az utóbbi időben azt tapasztalta, hogy a menyecske csakugyan kitünteli a boldog Kanizsait, a feltékenység ördöge a boszu lidérezével tánczot járt szívében. Othelloként, keresztbe font karokkal és gyilkos pillantásokkal szemlélte estéknként, a mint a szép fogadósne mosolygós arczával telepedett le Kanizsai asztalához. Ismerte Kanizsait, tudta, hogy nagy ivó, ezt többször meg is mondotta unőnjének, de Boreza asszony tudva, hogy a feltékeny beszél belőle, azután meg Kanizsai mézes szavaitól elbódítva, nem is hederített szegény Janira, ki már közel volt a kétségbeeséshez.

Végre felűnt Jani szerencse-illaga, egy jóképű kedélyes budapesti újságíró személyében, kit még a fővárosból is mint magyszerű tréfacsínalót ismert. Ez az újságíró rövid szűnőidejét Nyarád-Füreden töltötte és midőn először lépett bele a »Vörös ökör«-be, igen megörült Janinak, régi ismerősének és átlumolt éjszakai tanújának.

Jani rögtön elmondotta neki szive bánatát és alaposan leleplezte Kanizsait, a korhelyt, a ki, hogy Boreza asszony vagyonához jusszon, állandóan szolidnek adja ki magát.

Az újságíró rövid gondolkodás után azt mondta, hogy segít majd a bizon. Jani persze szörnyen megörült.

Ekkor az újságíró oda ment Kanizsai asztalához, bemutatkozott neki és a kisbirtokos, ki újságíró soha életében nem látott, nagyon megörült az új ismeretségnék, lassan-lassan belemelegedett a beszélgetésbe, majd az ivásba, úgy hogy már a Zsiga cigány is az asztal mellett huzta szép nótáit. Mikor már a hangulat jó magas fokon allott, az újságíró azt indítványozta, hogy vonuljanak egy külön szobába, a hol fesztelenebbül mulathatnak, egyszerűsámt intett Janinak, ki mindent megértett.

A kisbirtokos már jócskán hódolt régi szokásának, erre várt persze az újságíró és midőn már tegeződtek is, hirtelen becsengette Janit a külön-szobába és azt sugta neki, hogy hívja az ajtóhoz Boreza asszonyt, ha ő valami érdekeset akar hallani.

Jani persze mindjárt értette a eselt.

Egy percz mulva már Boreza asszonnyal együtt a szobaajtónál volt és halk kopogással adott erről jelt a teljesen józan újságírónak, ki nagyban adta a berugott Kanizsai mellett a kapatot.

Ekkor Boreza asszony és Jani a következő párbeszédet hallották:

— Szép egy menyecske ez a fogadósne — Kanizsai barátom, ugy-e? Olyan, mint egy rózsza.

— Nekem virít ez a rózsza nemsokára, elveszem feleségül.

— Hát te olyan nagy tisztelője vagy a szép nőknek?

— Tudod komám, én már végig próbáltam az életet ebben a tekintetben. Nem a szépségről van itt szó, komám, hanem a vagyonról. Ez az asszony valóságos penész zsák!

Boreza asszony kabulltan támaszkodott ebben a pillanathban az ajtóféltre.

— Hallotta ezt a ténaszony? No látja, ilyenek az urak, szólt diadalittasan Jani.

Boreza asszony végigsimította homlokát, majd így felelt:

— Igaza van Jani. Három hét mulva esküszünk.

— Az esküvőn az újságíró volt a nászmagy.

Személyi hír. Néma Antal úr, a »Budapesti Kávé-Ipartársulat« közli szívesen álló elnöke, három heli tartózkodásra Virágölgyre, utazott,

Kellemes üdülést kívánunk neki és reméljük, hogy nemsokára újult erővel látjuk viszont őt az Ipartársulat élén.

A »Köruti kávéház« az Erzsébet-körút és dob utca sarkán, mely eddig Kaiser Miksa tulajdonosa volt, a mai napon Mandel Manó ismert kávé tulajdonosának ment át. Jó üzletet kívánunk e derek kívánsak.

A berlini Bauer-kávéház régi helyén marad. A berlini szálloda-forgalmi r.-t. tudvalevőleg kibérelte az összes Bauer-kávéházi helyiségeket 1900. évi január 1-től kezdődőleg. Amint értesülünk, bérletét Bauer Oszkára, az alapító fíra ruházta, aki a régi nagyhirű kávéház Unter den Linden uti helyiségét gyökeresen átalakítva valamint a kávéház épületében levő szállodát is f. é. október 1-én adja ismét át a forgalomnak.

Szerkesztői üzenetek.

K. Ö. Budapest. Tárcaja — legnagyobb sajnálattunkra — nem üti meg a mértéket. Kéziratát kivételesen megőriztük és az 8 napon belül rendelkezésére áll. — **Egy felszolgáló.** Budapest. Amint látja némi simítás-sal bevált. — **Egy pincér olvasó.** Fején talála a szegyet, nem értett volna egy kissé hosszabb terjedelem. — **Többeknek.** Cikkek heves hangjuk miatt közlhetetlenek. Alapos ok nélkül senkit sem lehet megvádolni. — Sz...i J... Budapest. Az ígért szép szó. Verseit — mint tudja — szívesen közöljük, de ezt csak úgy tehetjük, ha azokat be is küldi. — V. A. Budapest. Örülünk, hogy hosszas belegezés után ismét a munkához fogott. Reméljük, hogy ezután jobban fog vigyázni b. egészségére. — **Spectator** Budapest. Ugyan ne izéljen! — N. N. Kassa. Szíves »vezérezikélt« áttétük a központi fertőtlenítő intézetbe. — Sz. P. Pásztó. Ne lévsz-szen össze bennünk a közbiztonság igazgatóságával. — K. L. Losonc. »Szakverset« amint ön nevezi, a papirkosár gyászos mélyébe bocsátottuk le. — **Több kéri-íratról a k. számban.**

ZSOLNAY ALAJOS

lámpa-készítő és javító-műhely

Budapest, VIII. ker., Német-utca 28. szám

(Rákóczy-tér sarok).

Elkészít mindennemű

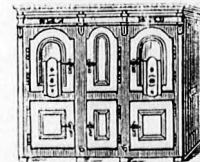
lámpák, égők és csillár lámpák,

valamint minden e szakmába vágó munkák minden kivételben olesón és pontosan eszközöltetnek.

Régi használt lámpák és égők
ujjannan elkészíttetnek vagy pedig
becseréltetnek.

GINDERT ISTVÁN

jégszekrény, hűtő- és fagyasztó-készülékek, puhafa butor, konyha és háztartási eszközök gyára

Budapest, VI. Klapka-u. 5.

Raktár:

VI. Teréz-körút 8.

MOSCH BÉLA

BUDAPEST,

VII., Király-utca 99.

TELEFON (Interurban 15-22).

Ajánlja nagy raktárát közvetlen

Londonból importált legjobb mi-

nőségű idei termésű

teákban.

S.E.C. S.C.C.

Talisman

TÖRLEY JÓZS. ÉS T^{SA}

Promontor

(Budapest.)

D.P.O.S.E.

THÉOPHILE ROEDERER & Co

VINS DE CHAMPAGNE

REIMS

MAISON FONDÉE EN 1864

MAGYARORSZÁGI KÉPVISELŐ:

SALACZ NÁNDOR BUDAPEST, V., JÓZSEF-TÉR 11. SZ.

BORHEGYI F.

ezelőtt Lápossy F. és társa

palackozott bor, pezsgő, likőr, cognac, rum és tea

főraktára

BUDAPESTEN, Gizella-tér 1. sz. (Haas-palota)

ajánlja a legjobb

francia és magyar pezsgőket,
cognacot és likőröket gyári áron

Belföldi borait az első hírneves bortermelőktől a leg-
jutányosabb áron szolgáltatja.

Videki megrendelések gyorsan és pontosan teljesülnek.

Hirmann Ferencz érczáru-gyára

Budapest, VII., Csányi-utca 9. sz.

Gyárt

= sörkimérő-készülékeket =

légnomással és szabad. léghűtővel.
Elvállal régi készülékek atalkiásait.

Nagy választék

bor- és sör-csapokban,
valamint mindenemő szivattyukban.

Erzeugt Bierschank-Apparate
mittelst **Luftdruck**
mit **patentirtem Bierkühler.**
Übernimmt die Umänderung alter Apparate.
Auswahl
in Wein- und Bierpipen,
sowie aller Gattungen Pumpen.

Pinczéréknek nélkülözhetetlen!

Köszönetnyilvánítás.

Ő Fensége Salvator Lipót főherczeg udvarmesterei hivatala.

Általános Asbestáru-gyár.

Ő eszásári és királyi Fensége Salvator Lipót Főherczeg **rendkívül meg van elégedve** az asbesttalpal bélelt cipőkkel. Ő Fensége hosszabb gyalog kiránduláson használta e cipőket és érezte, hogy lábai nem fáradtak ugy el, mint más közönséges cipőknél. Küldök egy pár vadász-cipőt, hogy annak a mintájára készítsenek másikat asbesttalpbéleléssel, ugyanannál a cipész-nél s aztán küldjék ide.

Hisszük, hogy e vadász-cipők ép oly jók lesznek és ép oly megfelelők, a mint megfelelők voltak a szalonczipők.

Zágráb, 1898. július hó 8-án. *Krahl*, huszárkapitány.

Magyarország volt miniszterelnöke, a közigazgatási bíróság elnöke, a következőket írja:

Tisztelt Doktor ur!

Az asbestbetéti cipők kitünőeknek bizonyultak, szilárdan és puhán járok; megszűnt minden lábfájásom, úgy hogy — azt hiszem — lábbajom semmi további orvoslást nem igényel.

Szíves tanácsát köszöni

Dánoson, 1897. évi szeptember 17-én.

tisztelő hiva
Wekerle Sándor.

Óvakodjunk a hamisításoktól!

Nincs többé lábizzadás!

Sem tyukszem, sem lábfájás, sem bőrkeményedés, sem
lábdaganat, sem lábégés.

Rövid ideit viselés után megkönnyebbül a járása annak, ki cipőjét dr. Högyes-féle az egész világon szabadalmazott asbesttalpbéleléssel látja el.

Kettősvastagságu frt 1.20, egyszerű 60 kr., homoktap 40 kr., gyermekeknek fele.

Az asbesttalpbélelés kitünőségét legjobban bizonyítja, hogy a cs. és kir. közös hadseregnek és a m. kir. honvédségnek eddig már 22.500 pár szállítottott.

Szétküldés csakis utánvétellel vagy a pénz előleges beküldése mellett.
Felvilágosítások, prospectusok és köszönetnyilvánítások ingyen.

Kizárólag **Általános Asbestáru-gyár** betéti társaságnál
csak az kapható

Budapest, VI., Sziv-utca 18.

Pinczéréknek nélkülözhetetlen!

Két POLIFKA és PASKA-féle

napellenző,

kovácsolt vasrács, márványasztalok vas-
lábakkal és székek **eladó.** Felvilá-
gosítással szolgál ezen lap kiadóhivatala

Mappin & Webb

London és Sheffield

gyárosok ezüst, ezüstözött áru és legfinomabb
késes árukban.

Különleges Princes Plate.
gyártmány

A Princes Plate **nickel-ezüst** és erősen **ezüstölve**, jobb, szebb és tartósabb mint az eddig gyártottak.

Különlegesség szálloda, vendéglő, kávéház és körök részére.

Asztali evőeszközökben, tálakban, tea- és kávéskannákban
ugymint minden e szakba vágó cikkekben a legjobb és legtartósabb.

tucszátja		asztali kések . . . 14.70		csemege kanál . . . 13.20
		csemege kések . . . 12.60		kávéskanál . . . 7.80
		asztali villák . . . 17.40		Mocca-kanál . . . 6.—
		csemege » . . . 13.20		fagyalt kanál . . . 6.60
		asztali kanalak . 17.40		1 drb mustáredény 7.20

Mindeme felsorolt tárgyak prima-minőségűek de sekunda-minőségben is jutányosan beszerezhetők.

Mintaraktár Magyarország részére a képviselőnél:
Kürschner M. Budapest, IV., Mária Valéria-utca 7.
II. lépcső, II. em.

(a „Hungária“-szálloda átellenében).

Chocolad Stühmer

Védjegy.

Elismert legjobb gyártmány.

Kapható Budapesten és vidéken a legtöbb fűszerkereskedésekben.

Magyarország legnagyobb gyára.

Gyár: Budapest, VIII., Szentkirályi-utca 8.

Arany- és ezüstérem.

MORODÁN SIMON

EZELŐTT

MORODÁN ÉS ZSOLNAY

hámpajavító-műhely.

éreznyomó, galvanizáló és fémiszoló-
intézet elektrikus erőüzemmel berendezve.

Budapest, VII., Hársfa-utca 4.

Érválal: fémiszórást, nickelezést,
galvanizálást, aranyozási ezü-
tözési, valamint minden e szakba

vágó munkákat.

Nagybobb megrendelésnél a munkáért
külsőz küldök és az árak kész-álta-
polban visszaszármaztatnak.

Jutányos árak.

Alapítástól 1825

A HUBERT J. E. pozsonyi cég pezsgőborainak

Alapítástól 1825

GENTRY CLUB

EXTRA DRY ÉS TRIPLE SEC

(AZ ORSZÁGOS KASZINO PEZSGŐJE)

Vezérképvisellete és főraktára SZIMON ISTVÁN-nál Budapest V., váczi-körut 12. sz.

TELEFON.

Francia pezsgőbor-gyárosok Louis François & Comp.

esász. és kir. udvari szállítók.

Diplome d'Honneur

Lissabon.

Promontor.

Arany érem

Páris, Nizza, Temesvár, Anvers.

Van szerencsénk becses tudomására hozni, hogy mi az

egyedüli francia pezsgőbor-gyárosok

vagyunk Magyarországon és cégünk mint ilyen a budapesti
kereskedelmi- és váltótörvényeséknél 17,151. sz. a. bejegyezve van.

Főraktár: *Borhegyi Ferencz* ezelőtt *Lápossy*

Budapest, Haas-palota.

Vezérképviselőség: *Ruda és Blochmann, Budapest.*

